

Over dit boek

Dit is een digitale kopie van een boek dat al generaties lang op bibliotheekplanken heeft gestaan, maar nu zorgvuldig is gescand door Google. Dat doen we omdat we alle boeken ter wereld online beschikbaar willen maken.

Dit boek is zo oud dat het auteursrecht erop is verlopen, zodat het boek nu deel uitmaakt van het publieke domein. Een boek dat tot het publieke domein behoort, is een boek dat nooit onder het auteursrecht is gevallen, of waarvan de wettelijke auteursrechttermijn is verlopen. Het kan per land verschillen of een boek tot het publieke domein behoort. Boeken in het publieke domein zijn een stem uit het verleden. Ze vormen een bron van geschiedenis, cultuur en kennis die anders moeilijk te verkrijgen zou zijn.

Aantekeningen, opmerkingen en andere kanttekeningen die in het origineel stonden, worden weergegeven in dit bestand, als herinnering aan de lange reis die het boek heeft gemaakt van uitgever naar bibliotheek, en uiteindelijk naar u.

Richtlijnen voor gebruik

Google werkt samen met bibliotheken om materiaal uit het publieke domein te digitaliseren, zodat het voor iedereen beschikbaar wordt. Boeken uit het publieke domein behoren toe aan het publiek; wij bewaren ze alleen. Dit is echter een kostbaar proces. Om deze dienst te kunnen blijven leveren, hebben we maatregelen genomen om misbruik door commerciële partijen te voorkomen, zoals het plaatsen van technische beperkingen op automatisch zoeken.

Verder vragen we u het volgende:

- + *Gebruik de bestanden alleen voor niet-commerciële doeleinden* We hebben Zoeken naar boeken met Google ontworpen voor gebruik door individuen. We vragen u deze bestanden alleen te gebruiken voor persoonlijke en niet-commerciële doeleinden.
- + *Voer geen geautomatiseerde zoekopdrachten uit* Stuur geen geautomatiseerde zoekopdrachten naar het systeem van Google. Als u onderzoek doet naar computervertalingen, optische tekenherkenning of andere wetenschapsgebieden waarbij u toegang nodig heeft tot grote hoeveelheden tekst, kunt u contact met ons opnemen. We raden u aan hiervoor materiaal uit het publieke domein te gebruiken, en kunnen u misschien hiermee van dienst zijn.
- + *Laat de eigendomsverklaring staan* Het “watermerk” van Google dat u onder aan elk bestand ziet, dient om mensen informatie over het project te geven, en ze te helpen extra materiaal te vinden met Zoeken naar boeken met Google. Verwijder dit watermerk niet.
- + *Houd u aan de wet* Wat u ook doet, houd er rekening mee dat u er zelf verantwoordelijk voor bent dat alles wat u doet legaal is. U kunt er niet van uitgaan dat wanneer een werk beschikbaar lijkt te zijn voor het publieke domein in de Verenigde Staten, het ook publiek domein is voor gebruikers in andere landen. Of er nog auteursrecht op een boek rust, verschilt per land. We kunnen u niet vertellen wat u in uw geval met een bepaald boek mag doen. Neem niet zomaar aan dat u een boek overal ter wereld op allerlei manieren kunt gebruiken, wanneer het eenmaal in Zoeken naar boeken met Google staat. De wettelijke aansprakelijkheid voor auteursrechten is behoorlijk streng.

Informatie over Zoeken naar boeken met Google

Het doel van Google is om alle informatie wereldwijd toegankelijk en bruikbaar te maken. Zoeken naar boeken met Google helpt lezers boeken uit allerlei landen te ontdekken, en helpt auteurs en uitgevers om een nieuw leespubliek te bereiken. U kunt de volledige tekst van dit boek doorzoeken op het web via <http://books.google.com>

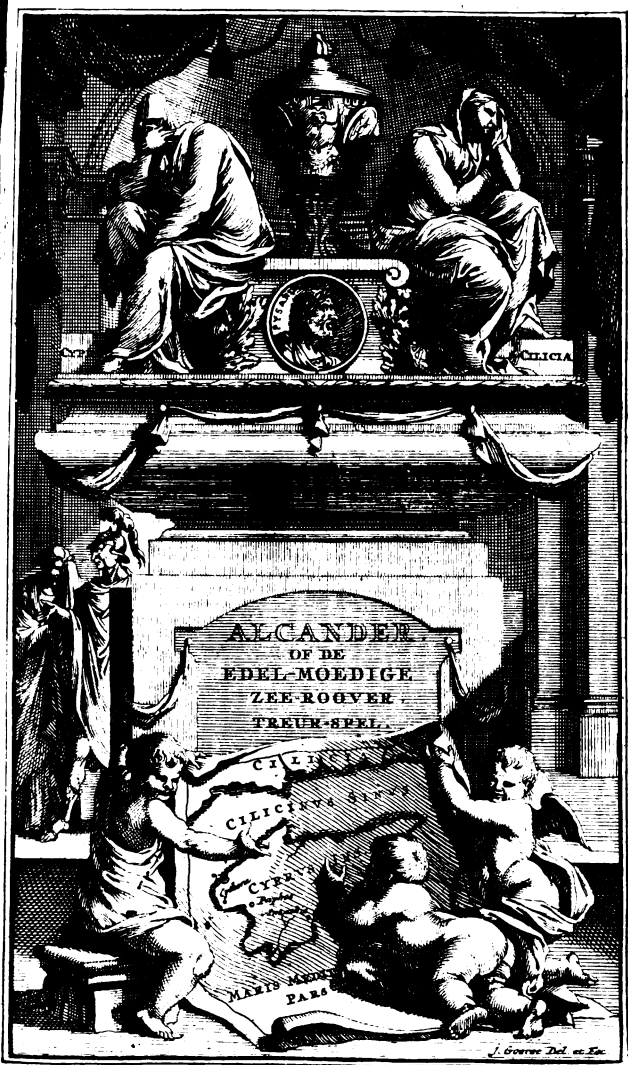
448

H

119

KW
448
2119

ALCANDER,

Koning van Cyprus en Cilicie;

OF

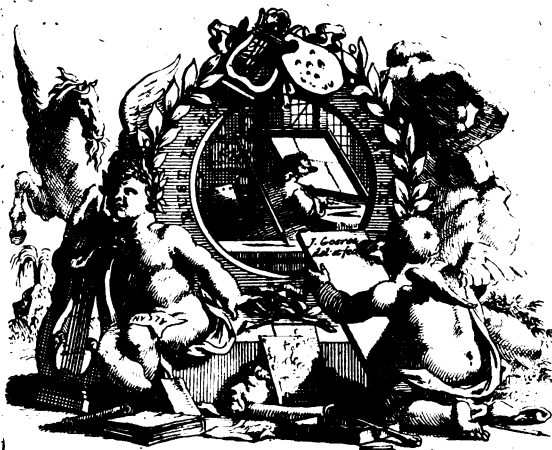
DE GEWAANDE
ZEEROOVER.

TREURSPEL.

Het Franfch gevolgt van den Heer SCARON.

DOOR

J. GOEREE.

TE AMSTELDAM,

By de Erfg: van J. LESCAILJE, op den Middeldam,
op de hoek van de Vifchmarkt; 1707.

Met Privilegie,

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mostly illegible due to fading and noise.

A A N

MYN WAARDE EN KONSTMINNENDE
HEER en VRIEND,

JAN VAN GENT.

Indien't veragtelyk is't Vereërde weër te geeven,
 Zo schynt het vast, dat hier een misdraad werd
 bedreeven,
 Als ik dit Treurspel weër, kom off'ren aan
 myn Vriend:
 Dog die verschoonen kan, wanneer't de daad verdiend,
 Heer

O P D R A G T.

Het geen gy kond, gelyk my dikmaals is gebleeken,
 Zal my van 't misbedryf ook weeten vry te spreken.
 Ik bidd' dan niet, maar eisch versooning van myn feit;
 Daar zelfs de reden en de bilkheid voor my pleit:
 Wyl men de boom, van welk men vrugten trekt, moet eeren.
 Gy, gy bestond, myn Heer, eerst nederduitsch te leeren,
 Aan Prins Nicanors zoon, Pysanders dapp'ren neef,
 Een nutte naarstigheid, met welk ge uw tyd verdreef
 Op zee, toen gy bezogt het woefte land der Russen.
 Nu keerd by derwaards weêr, en komt uw handen kussen
 Voor deeze weldaad; dog verzoekt op nieuw uw gunst:
 Ik heb zyn taal vervormd, by spreekt nu naar de kunst,
 Den Zangberg toegewyd: ja, durft ten Schouwburg treden;
 Dog wat bezwaard van tong, en met beschroomde schreden
 Voor 't neetelige volk, zo vrugtbaar in onze eeuw,
 Dat, om een Letterfeil, met haatelyk geschreeuw,
 Hem vallen zal op 't lyf, als of een stad wou zinken.
 Hier zal een De, of Den, niet wel in de ooren klinken;
 Daar zal de Spreekkunst niet geschreuid wjn op de leest,
 Van hun gefronst verstand, en kibbelende geest.
 Daar zal hy tegens Taal en tegens * Maatklank spreken,
 Of elders hem een Punt, of Letterstip, ontbreken,
 Om welk, naar hun begrip, een land zelfs moest vergaan.
 Maar, 't ge daar meê zo 't wil, ksteur my daar weinig aan.
 Ik heb hem, uit uw taal, doen taal op digtmaat spreken,
 Die elk ligt zal verstaan; en vind men er gebreken,
 Of feilen in? 't zy zo; 't is menschlyk dat men dwaald:
 Als gy hem slegt, myn Vriend, gelyk een vriend onthaald,
 Geniet by eers genoeg. Ik heb dan wel gestreeden,
 En net myn doel geraakt: 'k lach met de viezigbeden
 Dier Dwinglands in de konst, die met een vies gezigt,
 Al schryven van de hand, wat juist niet is gerigt
 Naar hun gedwongen trant; ja, 't pit en merg der zaaken,
 Zien willens over 't hoofd. Zo iemand eens wou wraaken
 Een braaf en rustig stuk, naar de Italjaanschen trant,
 Geschilderd voor de vuist, en met een wakk're hand

Gr.

* Profodia.

O P D R A G T.

Geduwd, en aangezet; om dat'er in de gronden,
Of bruine diepzels, eens een haartje wierd gevonden,
Van 't ongeagt penceel? was zulk een vaatzen geest,
Niet waard te zyn gekroond, als Midas is geweest?
Wie dan méér agting draagt voor syn gevreeve kleuren,
Als voor regtschape kunst, vergaap zig aan die leuren;
En die zig stooten wil, daar slegts een strootje leid,
Die geeven wy dat vry: maar, die méér lustigheid
Betoonen in hun doen, en hen zo ligt niet stooren,
Die volgen wy het liefst, die kunnen ons bekooren,
Ik heb dat spoor gevolgd, zo na ik immers kon.
Ontvang den arbeid dan, die ik door u begon,
En helpze, daar gy kund, voor haar bestormers dekken.
Uw Naam zal die veel ligt een schild en schutsmuur strekken:
Zo dat de Nyd zo ligt haar klaauwen niet zal slaan
In 't nutte tydverdrijf, in 't werk voor leedig gaan;
Want zigt tot digten, heeft ons verder nooit be kroopen:
Zo is 't uw speelpop, en ook myne. 'kWil dan hoopen,
Dat uw myn tydvermaak wat leege tyd verdriift,
En gy uw Vriend geloofd, als by hier onder schryft;

Met veel agting, te zyn

Uw Ed. Dienaar,

JAN GOEREE.

VERTOONERS.

ALCANDER, Koning van Cilicie, Minnaar van de Prinses Elize, vermoord met de naam van den berugten Zeeroover Orosmannus, en eindelyk bekend voor den Zoon van Nicanor,

ELIZE, Prinses van Cyprus, Minnaares van Alcander.

ALCIONE, Zuster van Elize, en Minnaares van Amintas.

AMINTAS, Zoon van Nicanor, Broeder van Alcander, Minnaar van Elize, en bemind van Alcioné.

NICANOR, Vader van Alcander en Amintas, en Oom van Elize en Alcioné.

SEBASTES, Vertrouwde van } Alcander,
ARGANTES, Krygsoverste van }

CLARICE, Vertrouwde van Elize en Alcioné.

CRITON, Vertrouwde van Amintas.

LICAS, Kapitein van Nicanors Lyfwagt.

Lyfwagt van Nicanor.

Zeeroovers en Soldaten, uit de vloot van Alcander.

Het Tooneel is in het Hofpaleis van Paphos, hoofdstad van het Eiland Cyprus.

AL-

ALCANDER,

TREURSPEL.

EERSTE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

SEBASTES, CLARICE.

SEBASTES.

JA, gy beschreid een Vorst, wiens dapp'ren arm
en degen, (wegen
Gantsch Cyprus-hield in rust; en Asie aller-
Beroerde: maar zyn val, Clarice, heeft ge-
maakt,

Dat zyn geveste troon aan 't wanken is geraakt,
't Ver afgelegten volk; in zo veel nederlaagen
Zeeghaftig overheerd, zal, moê het juk te draagen
Van Paphos heerschappy, haast rukken in het veld;
En u, als vyanden, bestooken met geweld.
Zo wekt een konings dood, zelfs in geruste staaten,
Een felle ryksorkaan, en deeze (reeds verlaaten
Van trouw en eendragt,) vind zich onderling verdeeld;
En vreesd een droevig lot, 't geen elk zig reeds verbeeld.
Maar 't Overschot dier vorst, te ontydig overleden,
Die Sterren van dit Ryk, zo vierig aangebeden,
En met ontzag geêrd van minnaars zonder tal,
Verliezen die nu, met hun Vaders leeven, al
Wat het geboorteregt haar wettig komt te geven?
Zal men zo trouweloos hier in, haar tegenstreeven?
En, tegens 't wettig regt van onderdaanigheid,
Uws Konings Dochters zien 't juk op den hals geleid?

CLARICE.

O neen, zy konnen zig op Cyprus volk vertrouwen:
Dat heeft 't ontzag nog, 't geen 't haar schuldig is,
behouwen, A En

En ongekreukt bewaard; het wagt, met gunst der Gobb,
Een van haar beide eerlang op deez' gevreesde troon.

SEBASTES.

Dat moet Elize zyn.

CLARICE.

Dit is tot nog toe gissen,
Zo zy Amintas trouwd, kan haar de kroon niet missen.

SEBASTES.

En zulks niet doende?

CLARICE.

Zo verliest zy kroon en staf.

SEBASTES.

Wie kan de kroon, die het geboorterecht haar gaf,
En haare deugd verdiend, beneemen? wie beletten,
Dat zy haar voeten zou op 's vaders Ryksroon zetten?

CLARICE.

Wanneer de dood, die vorst nog onderdaan ontziet,
Pyfanders dagen floot, en einde zyn gebied;
Hield men een ruimen tyd zyn laatste Wil verborgen,
Zyn broër Nicanor, nam op zig alleen de zorgen
Van 't vorsteloos gebied, en deelde met zyn zoon
Amintas, het gezag van Cyprus dubble kroon.
Pyfander had het lot zyns dogters voor zyn sterven
Beschikt, en naauw bepaald, wie dat zyn kroon zou er-
En dit geheim besluit komt heden aan den dag (ven,
Gy kond hier 't afschrift zien.

SEBASTES.

Zo ik 't u vergen mag.

Clarice geeft aan Sebastes Pyfanders laatste wil.

SEBASTES leest.

*Als 't den Hemel zal behangen,
't Eind te geeven aan myn daogen,
En ik tot myn oorsprong keer,
Zo gebied ik, en beguer,
Dat Elize, na myn leeven,
Zal in in Cyprus wotten geeven:
Miss dat zy, door egte trouw,*

Prins

*Prins Amintas werd tot Vrouw,
 Dog indien zy moogt veragten
 Deez' haar vaders Wil, en tragten,
 Om een andre keur te doen,
 Dat nogtans de Goôn verhoên,
 Zo begeer ik, na myn sêerven,
 Dat haat Zuster 't Ryk zal erven,
 Trouwende aan Nicanors zoon:
 Dit's myn wil naast die der Goôn.*

CLARICE.

De schoone Elize, van Amintas aangebeden,
 Heeft zig nog niet verklaard; des twyffeld hy tot heden,
 En wagtende uit die keur een goed of quaad geval,
 Weet niet aan wien van tweek hy schuldig blyven zal,
 Ons dubbele ryksgebied; want onzen vorst Pysander
 Heeft ook Celicien doen buigen voor zyn stander:
 En had den hemel hem niet in zyn loop belet,
 Ons Ryk was verder noch in Asie uitgezet.

SEBASTES.

Maar die zig durft op een verwonne volk verlaaten
 Bestaat een roekloos stuk. Natuur leerd ons steeds haaten
 Het geen men vreezen moet; ook weet ik uit den mond
 Van een Cilicer zelf, hoe 't daar geschapen stond,
 En dat Pysander haast den oorlog had te wagen.

CLARICE.

Nicanor, hoofd en voogt van onze ontzagbre magten,
 Staatzuchtig, yvrig en voorzigtig in beleid,
 Standvastig, vol van moed en heldendapperheid;
 Volkomen meester en gebieder in de steden,
 Van 't volk, als vorst onzien, gevreesd, ja aangebeden,
 Kan deezen Staat, myn Heer, op zyn gebod en woord
 Doen domplen in een poel van burgerkryg en moord,
 Indien Elize, steeds hartnekkig in 't veragten
 Van zynen zoon, en wil der vorst, na haar gedagten
 Van 't Ryk en van haar trouw een vrye keur wil doen.
 Hy, steeds vol agterdocht, en zorg, door kwaad vermoên,
 Wil, dat zy haar besluit hem eindyk zal ontdekken: En

A 2

En

En deezen dag, daar toe bestemd, zal zelfs 't voltrekken
Nog voor den avond zien. Dit is, myn Heer, in 't kort,
Den toestand van ons Hof.

SEBASTES.

Naar allen schyn, zo word,
Dit huwlyk dus beschikt, en heimelyk besteeken
Om redenen van staat, die veelyds 't regt verbreeken,
Maar 't kon Elize ook zyn een soort van tieranny;
En wel voornaam'lyk dan, Clarice, wanneer zy,
't Gedwonge voorwerp met haar hert niet kon bemin-
nen :

Of zo een ander Lief zyn zetel had daar binnen,
Zou dan Amintas wel gelukkig zyn met haar?
Want schoon zy hem den staf van Cyprus schuldig waar,
Zo weet gy wel, dat nooit een gifte kan behaagen,
Wanneer men 't voorwerp haat, 't geen ons die op
komt draagen.

Rampzaal'ge minnaares, rampzaal'ge koningin,
Te zyn gedwongen in haar haat, en in haar min.
En dit herdenken, kon haar eeuwiglyk doen haaten
Een troon, die haar behoord: want scepters, schatten,
staaten,
Door de egt verkreegen, zyn veelyds de midd'len niet,
Waar door een sterveling zig hier gelukkig ziet.
Men is en blyft nogtans, niet minder een gevangen,
Al zyn de boeijens goud: ook zyn de staatsbelangen
Geen redenen van min.

CLARICE.

Amintas is, myn Heer,
Een edelmoedig Prins, een Prins vol roem en eer,
Zyn dappren arm en vuist, die heeft uit felle-slagen
Met glory meêr dan eens de zeege weggedraagen:
Hy 's welgemaakt en schoon, hy is van 't volk bemind,
Ja, 't hof dat bid hem aan, en 't minste dat men vind
In zyn hoedanigheên, kan lichtlyk min verwekken.....
Maar, 'k zie Elize komt; 'k bid, dat gy wilt vertrekken,
Misschien zo geeft zy u, op myn verzoek, gehoor.

TWEE-

TREURSPEL.

5

TWEEDE TOONEEL.

ELIZE, CLARICE.

ELIZE.

Wat is dat voor een heer?

CLARICE.

Een vreemdeling, waar voor
Ik van uw gunst, Mevrouw, beleefdelyk kom smeeken
Een heimelyk gesprek.

ELIZE.

Hoe! my een vreemdeling spreken,
Clarice?

CLARICE.

Ja, hy zegt van zaaken van gewigt,

ELIZE.

Zeg, dat hy hier verschynt, dog doe hem eerst berigt,
Dat hy van my geen gunst verhoopt, nog kan bekoinen,
Want met myn vaders dood, is my die magt benomen;
Zeg, dat Nicanor, zo hy gunst eischt of begeerd,
En Prins Amintas, hier de Goon zyn, dic men eerd.

DERDE TOONEEL.

ELIZE. *alleen*

Ellendige Prinses! Rampzaligste aller menschen,
Die noch te regt niet leefd, en reeds om 't graf
moet wenschen!

Den hemel heeft u dan doorlugtig voortgebracht,
Slechts om gevreesd te zyn van 't sterffelyk geslagt!
Men neemd van u een troon, door 't sterflot u be-
schooren,

Een troon, die u behoord door 't regt van eerstgebooren,
Men hitst uw onderzaat, als vyand, op u aan,
En willende u door dwang een huwlyk aan doen gaan,
Word men ondankbaar en weerspanning aan een vader,
En, naast der Goden wil, zo is geen wil ons nader.
Een vaders keur en wil is egter nog te outgaan:

Want die verpligt ons niet tot schandige euveldaan,

A 3

Of

Of eischt dat wy een trouw , op't duurft bezwooren ,
breeken.

Men mag my van myn regt tot Cyprus troon verfteeken.
Maar , onstantvastig zal men my niet maaken , neen !
'k Zal u , o waarde Prins ! by my als aangebeên ,
Volftandg minnen , 'tzy uw ziel , reeds by de Goden ,
Ver van deez' plaats , is van de ondankbaare Aard ge-
vlooden ;

'tZy ge , o Alcander , nog op woefte golven zweefd ,
En uw Elize nog in uw geheugen leefd ;

'tZy een vergeetelheid my fliet uit uwe zinnen ;

Ik , ik zal u , myn Prins , tot aan myn dood beminnen !
Prins ! die myn droeve ziel nog door uw naam verheugd ,
Prins ! die een beter lot verdiende door uw deugd .

VIERDE TOONEEL.

CLARICE , ELIZE , SEBASTES .

CLARICE .

Zie hier den Vreemdeling , op uw bevel , verscheenen ,
ELIZE . (heenen?

En wat begeerd myn Heer ? wat dryft hem herwaards
SEBASTES .

De dappere Orosman , Mevrouw , die Cyprus kust
Met duizend kielèn vaak doet beeven , on ontrufft ;
En wiens berugte naan , door zo veel ooreloogen ,
Houd al de waereld in verwondring opgetoogen ;
Bied u zyn Vlooten , en zig zelfs eerbiedig aan ,
En zal een magtig heir in uw gebied doen staan : *
Ja , op uw woord en wil , zo zult gy deeze wallen ,
Door zyne benden zien kloekmoedig overvallen ,
Op dat gy eindlyk u , van dwinglandy geret ,
Mogt moedig op den troon van Cyprus zien gezet ,
En die tierannen , die nu wetten aan u geeven ,
Die doen van u ontvaan , en voor myn Koning beeven .

ELIZE .

Uw fieren Roover is heel quaalyk onderrigt ,
Zyn dienst is my onnut : des blyk hem verpligt .

Maar ,

Maar, uit wat kragt dog is deez' zorg, in hem gekomen,
 Die onze scheepen meer, dan felle stormen, schroomen,
 Die hier den oorlog brengt, die onze stroomen stopt,
 En met zyn kielen, die van roovers zyn gepropt,
 De haavenen beroofd; en stoord alom de vreden,
 Ja onstot voorwerp kieft van zyn onmenschykheden?

SEBASTES.

Myn Koning is 't niet al 't geen hy wel schynen moet.
 En mooglyk dat de tyd hem beter kennen doet;
 Hy zal geen vlyt ontzien, indienze u kan behaagen:
 Want schoon zyn Vloot uw Ryk nog meerder quam
 te plaagen,

Zo ondercheid hy u, Mevrouw, steeds van die geen,
 Die hy gedwongen haat: Ja zelf door sterke reën,
 Die ik u melden zal, geport, en aangeprikkeld,
 Heeft hy in uw belang zig zelfs zo ver gewikkeld,
 Dat hy van uwen, reeds zyn vyand heeft gemaakt.
 Een ongelukkig Prins, wiens lot myn ziel nog raakt,
 Wiens edelmoedig hert alleen uw minlyke oogen
 Als zyn verwinnaars hield, en tartende 't vermoogen
 Van de al te wreede dood, die niet op hem verwierf,
 Dan dat hy u alleen beklaagde toen hy stierf,
 Die, zeg ik, die tot nu op 't los Geluk betrouwde,
 En al zyn hoop op zulk een losse zandgrond bouwde,
 Vond die Godin, in 't eind, als doof voor zyn gebeën;
 Zyn volk verliet hun Prins, hy zag zyn troon bestreën,
 En, poogende die bui van dreigende gevaaren
 Te ontvlugten, bouwd zyn hoop en welvaard op de
 baaren.

Hy geeft zig dan van 't strand op Nereus kille plas
 Met een bemande kiel, die hem nog ov'rig was;
 Dog vind in weinig tyd zig midden in de scheepen
 Van Orosmannus vloot, vervallen en beneepen;
 Maar verre van door vreesste buigen voor een magt,
 Daar zyne voor bezweek, doet hy met moed en kragt,
 Zig van het beste volk van onzen Koning vreezen:
 En, 't geen den dapp'ren Mars heeft konnen doen
 voor deezen, A 4 Deed

Deed hy nu tegens ons in zyn belegerd boord,
 Dat een tooneel gelek van woede en doller moord.
 De wakkere Orosman, verbaast en opgetoogen,
 Stild aanstonds het gevegt, hy treed hem onder de oogen,
 Bied hem zyn vriendschap aan, dog word met fiere taal
 Beantwoord van den Prins, des doet hy andermaal
 Hervatten het gevegt. Den Held, op nieuw besprongen,
 Door myn ontzagbren Vorst, ziet zig in 't end gedrongen,
 Te buigen voor een magt, daar zyne voor bezweek,
 Hy wykt, en wykende brengt hem myn Vorst een steek
 Regt in de linker borst; de Prins, op dit gevoelen,
 Die naderd weêr op nieuw, om nog zyn moed te koe-
 len,

Dog, met zyn bloed zyn kragt verliezend meêr en meêr,
 Stort eindlyk aan den voet van Orosmannus neêr;
 Maar met zyn doods gezigt en half besturven oogen,
 Zag hy zyn winnaar met zyn ongeval bewoogen,
 Alcander was zyn naam.

ELIZE.

Helaas! hy is dan dood!

Ach! myn Alcander! Goôn!

SEBASTES.

Wyl 't Godendom besloot,

Veranderde zyn lot.

ELIZE.

En uwen Rustverstoorder,
 En schuimer van de zee, is dan zyn wreede moorder?

SEBASTES.

Ja, maar hy agt, dat hy gelukkig weezen zou,
 Zo hy Alcander weêr kon schenken aan Mevrouw.

ELIZE.

Helaas!

SEBASTES.

Dien droeven Prins en onbezweeken minn aar,
 Zyn dood gevoelende, bezwoer zyn overwinnaar,
 Dien winnaar, dien hy heeft al weenende gezien
 Zyn wapens vloeken, u zyn vlooten aan te biên,

En

En door zyn arm en magt die wanhoop te verzagten ,
 Die hy gevoelde in het bezwyken van zyn kragten ,
 Op't einden van zyn liefde en leeven , u zo waard :
 Daar hy Mevrouw, nu, zo het lot hem had gespaard,
 Ligt dienst had können doen. En dit, dit zyn de reden,
 Waar uit die teedre zorg en die gediensligheden
 Zyn in een vorst ontstaan, die ge onregtvaardig haat,
 In wiens gemoed gy heerscht, en in wiens fier gelaat
 Alcander weêr herleeft; ja't al voor u wil waagen,
 Als hy slegts voor zyn dienst die glory weg mag draagen,
 Dat hy het alles voor Elize heeft bestaan.

ELIZE.

Neen, haatlyk voorwerp, neen, dat was myn eer verraan.
 Zou ik aan een Barbaar, deel in myn agting geeven,
 Een roek'loos roofgedrogt? Zou ik, myn agtbaarleeven
 Bezwalken met die smet en schriklyke euveldaad,
 Van tot myn hulp een schelm te waap'nen? Goôn! ik haat
 Uw voorstel doodelyk, en wil eer al de plaagen,
 Die hier te lyden zyn, dan dit alleen verdraagen.
 Ga, zeg aan dien tieran, en wreeden roofharpy,
 Dat hy eer al 't geweld inspanne tegens my,
 't Geen ooit bedagt wierd, van zyn roovende soldaaten,
 Of ooit door moedwil is gepleegt van onderzaaten.
 Maar ag! wat kan hy my weêr geeven, groote Goôn,
 Na hy 't my al ontnam wat boven ryk en kroon
 My lief en waardig was.

SEBASTES.

Hy weet, dat gy genegen
 Zyt tot de vrye keur van 't huuwlyk, en daar tegen,
 Dat hy u van een prins en minnaar heeft ontbloot,
 Die hy niet boeten kan met heel zyn magt en vloot,
 Een prins ten top volmaakt, geroemd en hoog verheven,
 Die niets ontbrak, zo hem 't geluk niet had begeeven.

ELIZE.

Maar weet hy, dat myn ziel hem als ontmenst verdoemd,
 Die my Alcander roofd, en nog op 't schelmstuk roemd.
 Eischt hy nog bloed, naar hy Alcanders heeft vergooten?

A 5

My

My 't staal aanbiedende waar met hy is doorstooten ?
O! wreedaard!

SEBASTES,
Orosman.....

ELIZE.

Vertrek van hier, Tieran!
Weg, snoode vreemdeling! al wat van Orosman,
Of zynent wegen komt is haatlyk in myn oogen.

V Y F D E T O O N E E L.

ELIZE, CLARICE.

ELIZE.

O hemel! geest, dat wy die nimmer oopnen moogen
Als om te weenen! kom, Clarice, laat ons gaan,
En van vermaak en lust voor eeuwig ons ontslaan.
Ga, blyde dagen, ga, verlaat my, en verander
Vry in een eeuw'ge nagt, ik wil om myn Alcander,
My overgeeven aan een eindeloos verdriet.
Nu ik Alcander mis lust my het leeven niet. (nen,
Dit was 't, trouwlooze Hoop, misleidster van myn zin-
Dit was 't dan, 't geen de Goôn voor zyn standvastig
minnen

Bewaarden, in een tyd, wanneer zyn arm, door moed
En dapperheid gestyft, ten kosten van zyn bloed,
Gereed zou zyn geweest, om onze staatsbelangen
Te staaven, en myn hand een staf te doen ontvangen,
Die erflyk my behoord, gelyk aan hem een kroon,
Die eer myn vader won, en hegteze aan zyn troon.
Vlie, vlie dan, yd'le Hoop, met uw bedrieglyk vleyen.
Verzagt geen pynen meêr met nietige artzenyen,
Wyl gy ze niet geneest; vlie, vlie voor eeuwig heen,
Uw diensten zyn onnut, en noodeloos voor een,
Die niet meêr leeven wil. Myn leeven moet ik vloeken,
En wil Alcander by de Goden zelfs gaan zoeken;
Dewyl ik, om zyn dood, hier duizend dooden ly.
Ag! Prins, die 't al bestond, en 't al verloor om my;
Prins, wiens opregte dienst alleen my kon behaagen.

ZES-

ZESDE TOONEEL.

ELIZE, ALCIONE, CLARICE.

ELIZE.

Ag! waarde Alcioné, kom, help uw zuster klaagen;
 Bezte myn oogen, nat bedaauid door naar geween,
 Dog niet veroorzaakt, uit een quaal die wy gemeen,
 Of om 't verlies van een en zelve vader lyden. (den,
 't Vergramde Noodlot, dat geen mensch ooit kan vermy-
 Veroorzaakt my een leed, dat ik alleen beweene,
 En 't geen Pylanders magt, hoe groot en ongemeen.
 Die eertyds is geweest, onmooglyk kon heritellen.

ALCIONE.

Ai, wil my de oorzaak van uw traanen dog vertellen.
 Veel ligt zo neem ik deel, myn zuster, in uw rouw,
 Ik, die in al uw leed gewillig deelen zou,
 Ben moogelyk bequaam uw pynen te verzagten.

ELIZE.

(te wagten)

Neen, daar's door tyd, nog reên, geen heil, nog hulp
 In zulk een ramp, waar door men't allerminlyk milt;
 't Is ons met droom geveid, en ydel tyd verquift,
 Om in onmooglykheên ons zelfs met hoop te streelen.

ALCIONE.

Ai! laat Alcioné ook in uw rampen deelen;
 Verberg dog niets voor my!

ELIZE.

Dien weêrgaloozen held,
 En dappren vreemdeling, dien Mars in 't oorlogsveld,
 Die eer Pylanders lyf, en leeven trouw bewaarde,
 In dien beroemden slag, doe Rhodus zig verklaarde
 Voor een weêrspannig prins, en vaders zy verliet,
 Alcander, schoone naam! en mooglyk dat 'er niet,
 Dan die alleen van hem op 't Aardryk was gebleeven;
 Zo niet zyn denkbeeld onuitwislyk stond geschreeven
 In dit benaauwde hert.

ALCIONE.

Hoe! uw Alcander?

ELI-

Ja,
 Dien weêrgaaloozen Prins en minnaar, die ik na (zuster,
 Zyn dood nog teêr bemin. Lig doemd gy reeds, myn
 Die zwakke tegenstand, maar zo die zielontruffer
 De Min, u immer eens verkrygt in zyn geweld,
 Of namaals leerd, hoe 't met een boezem is gesteld,
 Die liefdens vlammen voed, 'k weet, dat gy my be-
 En niet bestraffen zoud. (klaagen,

A L C I O N E.

Schoon wy geen liefde draagen,
 Wy draagen tederheid. Ook beelde ik my nooit in,
 Dat liefde zwakheid is, of spotte met de min.
 Maar uit wat reden dog heeft zig uw lief Alcander,
 Daar hy in Cyprus hof, onvolglyk voor een ander,
 In eer en dapperheid den hoogsten trap beklom,
 Zig zelfs zo ver van u gescheiden? of waarom
 Hebt gy hem niet getragt, die reis uit 't hoofd te zetten
 Daar gy hem liefde droegt?

E L I Z E.

'k Kon hem die wel beletten;
 Maar ver, Alcioné, van hem die af te raân,
 Heeft hy ze op myn gebod, en order zelfs bestaan.
 'k Zal u de reden wel van zyn vertrek verhaalen,
 En de oorsprong van myn min, gevolgt van zo veel

A L C I O N E.

(quaalen.
 Stel dit niet langer uit is 't mooglyk, maar begin.

E L I Z E.

'k Verborg myn hart nooit aan myn zuster, die 'k bemin.
 Myn Prins dan, van 't geval steeds bars voor 't hoofd
 gestooten,
 Was uit een Ryksprinses doorlugtig voortgesprooten,
 En klom, nog jong bejaard, vol agting, op den troon:
 Zyn Moeder die beminde een uitheems Prins, wel
 schoon,
 Maar onstandvastig, en ligtvaardig in zyn eeden;
 Verliet haar trouwloos, en ondankbaar zonder reden,
 Schoon

Schoon egtelyk verknogt, myn zuster : maar wie kan
 Zig zelve hoeden voor een onstandvastig man, (den.
 Wiens woorden en wiens trouw, zyn loffer als de win-
 Dien Prins verliet dan haar; schoon zy hem teêr beminde,
 Haar latende eenen zoon, een waardig onderpand,
 Dog doodelyk voor haar, trok naar een ander land,
 Om mooglyk daar zyn hert een ander op te draagen,
 Zy hoopte, dog vergeefs, dat hy weêr op zou daagen.
 Een minnaares hoopt ligt, als zy van liefde blaakt.
 Maar eindlyk uit die waan en ydle droom ontwaakt,
 Zig ziende ondankbaar van een trouwloos man ver-
 raaden,

Gaf zy haar over aan haar droefheid, en versmaade
 Al wat naar troost geleck. Terwylze dan den dag,
 Het einde van haar ramp en leeven naadren zag,
 Deedze in haar uiterste den Raad en 't volk vergaären,
 En haaren wakkren zoon tot Vorst van 't Ryk verklaa-
 ren.

Zy stierf, en stervende verzweeg ze voor haar zoon
 Zyns vaders naam en land. Zy wou haar voor dien hoon
 En smaadheid vryen, dat een trouwloos man en vader,
 Zyn glory stellende in den naam van een verraader,
 Zou roemen na haar dood, dat hy een koningin
 Dus deerlyk had misleid door zyn geveinsde min;
 Ja, haar een zoon geteeld, en wilde hem nooit doen
 Dat die als Koning op haar zetel was gezeten. (weeten,
 Hy, naar zyn moeders dood, nam dan den scepter aan;
 En zwigte, schoon nog jong, in deugd en dappre daân
 Zelf geeir der braafste, nog roemrugtigste der helden.
 Hy was regtvaardig, en de wetten die hy stelde:
 Van 't volk bemind, en zo gevreesd als hoog geagt
 Van zyn gebuuren, hoe ontzaglyk ook in magt.
 Myn ongelukkig beeld ontsteekt en doet hem branden.
 Hy zoekt myn vader aan om my door de egtebanden
 Met hem te paaren. Dog myn Vader wyft hem af,
 Ja, zelf met bittre smaad; myn zuster, en hy gaf
 Aan hem te kennen op de onzekere gerugten

Van

Van zynen vader . dat met reden stond te dugten
 Dat elk hem zou versmaân , die niet bewyzen kon ;
 By welken Vader hem zyn Moeder eertyds won .
 Alcander dan , verliefd maar smaadig afgewezen ,
 Ver van Pysanders moed en onbescheid te vreezen ,
 Komt zelfs in Cyprus : dog bedekt en onder schyn ,
 Van een nieuwsgierig heer en vreemdeling te zyn .
 Hy geeft zig dan aan 't hof van Paphos , daar de liefde
 My wel haast kennen doet , wat vuur zyn borst door-
 En dat Elize was de stookster van dien brand . (griefde,
 Myn Vader onderwyl zyn Ryk aan alle kant
 Bestookende met magt , door heerfflugt aangedreeven
 Heb ik hem zelfs geport zig derwaards te begeeven ,
 't Geen hy wel op myn woord , dog langzaam ondernam ,
 Alreeds te fel geblaakt door een verborgen vlam .
 Zie daar , Alcioné , al wat gy eifcht te weten .

A L C I O N E .

Ja ; maar ik eifch nog meêr , gy hebt aan my vergeeten
 Te zeggen , hoe dat gy het hoog geheim dog weet
 Van zyn geboorte ; of ligt zou dit verhaal uw leed ,
 Nog meêr verzwaaren , en uw ongeneugt verwekken .

E L I Z E .

't Kan een rampzalige tot veel verligting strekken ;
 Dat zy haar ongeval en smart verteld . Ik wierd
 Dan teêr van hem bemind , en , als Godes , gevierd :
 Dog hy ; uit diep ontzag dorst zulks niet openbaaren ,
 Zyn quynende oogen , die my stomme tolken waaren ,
 Ondekten egter klaar zyn diep verborge pyn .
 De droeve zugten , dien hy loofde , gaven schyn ,
 Dat hy wel minde , maar niet weêr bemind moest wee-
 Het Ryk van Cyprus , dat gevaar begon te vreezen , (zen .
 Bedroefd zig in zyn kwaal , voorziende , dat den Staat
 In hem een krygsman zou verliezen , door wiens raad ,
 Gestyfd met moed en kragt , myn vaders dapp' ren degen
 Vry meêr dan eens met roem de zege had verkreegen .
 Ons hof , met ruuwheid en wanhebblykheên vervuld ,
 Was zyn beschaafdheid aan zyn leidingen verschuld .

Voor

Voor my, Alcione, 'k was agting aan zo braaven
 En edlen Prins verplicht, en wyl hy door zyn gaaven
 Vry groot in aanzien was, zo sloeg men zulks geen agt.
 Want de agting geeft te mets het meedelyden kragt.
 'kNeem deel in zyn verdriet: 'k wil dat hy my zal melden,
 Wat fiere minnaares dus zyne ziel ontfelden,
 En in wat schoone boei hy dus geketend zat.
 Indien ik een'ge hoop van myn geneezing had;
 Nooit, sprak hy, zou Mevrouw, als door myn ster-
 ven, wecten (keten,

Den oorsprong van myn quaal, en de al te schoone
 Die my gekluisterd houd; dog zo gy 't wecten moet,
 De ellendige mind U. Met stort hy aan myn voet
 Met traanen in 't gezigt, en wagte myn veragting
 Op 't uiten van dat woord; dog hy, in die verwagting
 Bedroogen, voer weêr voort; bedien u van de kragt
 Van uw vergramd gezigt; uit welks gevreesde magt
 Ik reeds myn dood zie voor myn kwynende oogen spee-
 Dog zo gy my nu haat, om dat ik nu beveelen (len:
 Gehoorzaamd heb, zo toon die edelmoedigheid,
 Dat gy my kend, prinses, voor wiengy straf bereid.
 Ik ben een Prins mevrouw, uit Koningen gesprooten;
 Dog 't vorstelyke bloed heeft in my zulk een grooten
 Verwaandheid niet verwekt; een ongeveinsde trouw
 En een eerbiedig vuur, die doen de hoop mevrouw,
 Vry meerder, dan de naam, van koning in my leeven;
 Dog zo ik weêr op nieuw een misdad heb bedreeven,
 Door die bekentenis van myn ontstooken brand,
 Eisch ik geen minder straf, dan 't sterven van uw hand;
 En een vergramde wenk van uw ontzaglyke oogen,
 Heeft op myn droeve ziel dat doodelyk vermoogen.
 Maar als ik vaardig stond, die roekelooze reên
 Te straffen, wierd myn toorn, door zyn hoedaanigheên
 Van Koning, opgeschort; en, ver van die te ontsteeken,
 Voelde ik haer uitgebluscht, en in myn hert bezweeken.
 En wie kan haaten 't geen beminlyk is in 't oog?
 De saamenbinding van twee herten, reeds omhoog

Ver-

Vereenigd, weet bedekt daar in een vuur te ontfteken,
 't Geen ons beminnen doet : zy kan de keur verbreeken,
 Ja, heeft 't vermogen, als haar wet ons dat gebied,
 Dat men alreeds bemind, eer men het voorwerp ziet.
 In 't kort, Alcioné, hy stelde my voor oogen,
 Hoe hem de liefde had voor zyn geweld geboogen,
 Op 't hooren van myn naam; 't zien van myn schildery;
 En wat begeerd gy meêr? hy kreeg genaâ van my.

A L C I O N E.

Vergeefs, myn zuster, woeld de trotsheid in onze aaren,
 En het doorlugtig bloed kan nooit zyn regt bewaaren,
 In weêrwil van de min. Een minnaar, die behaagd,
 Zal door zyn zugten, met gebeden onderschraagd,
 In 't eind van een gemoed, hoe trots ook, zeegepraalen:
 En naar hy is bequaam die lauwrên te behaalen,
 Maakt hy zyn lot of zoet, of lyd'loos van verdriet.

E L I Z E.

O! neen, Alcioné, neen, neen! dit is het niet,
 't Geen hier ons welzyn maakt! de losse Lukgoddinné
 Vermag het alles in 't gebied der wufte Minne.
 Wat braave minnaar heeft haar strengheid niet gevoeld,
 En op wat schoonheid heeft zy niet haar drift gekoeld?
 Hoe moet een minnend hert de stilheid steeds ontvlug-
 ten?

Wat heeft het in zyn lot al wisseling te dugten?
 Tweemaal heeft de Zon ons uit den Ram bestraa'd,
 En tweemaal is de sneeuw van 't hoog gebergt gedaald,
 Zind onze liefde my heeft klaarlyk doen beschouwen,
 De vreemdste werking van een onbezweeke trouwe,
 Maar, ag! wat baat het ons getrouw geweest te zyn!
 En lyde ik om die deugd nu wel te mindet pyn,
 Of wreede stribbling in ons minnen! groote Goden!
 Een Prins, die my voorlang zyn hart had aangeboden,
 En die den Hemel zo volmaakt geschaapen had:
 Die myn gemoed, gelyk ik 't zyne, trouw bezat,
 Vald door een dood'lyk lot in handen van een roover;
 En latend' my ten prooy van al die quaalen over,

Die

Die my zyn dood bereid, leer ik, met ongeneugt,
Dat vaak getrouwheid is een noodeloze deugd.
Maar kom, myn zuster, kom, en staakenwe onze klagten;
Terwyl de ontrouwe raad en 't volk ons zal verwagten.
Gaan wy Nicanor zien, en zo wy 't magtig zyn,
De aanslagen van zyn hert verniffen met den schyn
Van vroomheid; en zyn zoon Amintas, ook gedreeven
Door een staatzugtig vuur, een glimp van liefde geeven,
En dekken met die grins de heerschezugt van zyn hert:
Want boven 's vader's wil, Alcioné, zo werd
Of gy, of ik vereischt voor deeze staatstierannen.
Dog zo gy zyt bereid, om met my aan te spannen,
En u te wapnen met standvastigheid en moed?
Zult gy die dwinglands, als onzinnig en verwoed,
Zig zien tot euveldaân en schelms bedrog begeeven.
Ligt dat dan 't Godendom; door gramfchap aangedree-
ven,
En reeds te lang getergt, de schuldigen eens straf,
En aan ons staatsbelang een ander aanzien schâft.

Einde van het eerste Bedryf.

T W E E D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

NICANOR, ELIZE, ALCIONE, AMINTAS, CLARICE,

NICANOR,

Mevrouw, ik wil u wel verslag doen van de zaaken,
Die 'k noodig heb geagt den Raad bekend te maa-
En hoe Amintas, sel getroffen door uw min, (ken,
Uw schoonheid aanbid, en erkend als zyn goddin.
Ja, dat hy eer in 't vuur, het geen hem blaakt, wil sterven,
Als door uws vaders wil den scepter te verwerven;
Wyl hy ze alleen van u, en van zyn trouw verwagt.

ELIZE. (agt,

Myn Heer, 'k heb aan uw zoon, die 'k hoog en waardig
Myn meening reeds gezegt, en wilze u wel herhaalen.
Ik ben gevoelig van zyn liefde en zyne quaalen,
En wilde wel die geen, die 'k om zyn deugd waardeer,
Opregt beminnen; maar ik roep de Goon, myn Heer,
Tot myn getuigen, dat ik hem geen min kan draagen:
Des blyft hy onbemind; dog zonder te mishagen.

NICANOR.

Maar Orosman, Mevrouw, dreigt ons vast dag op dag;
En, stout zynde op zyn magt, weet gy wat hy vermag,
Een vyand zynde, die dit ryk van schrik doet beeven.
Dies eischt de staat een vorst, die hem kan tegenstreeven:
Ook weet gy, hoe den wil van uwen vader luid.

ELIZE.

Ja, 'k weet het alles, en dat meêr is, 'k weet daar uit,
Dat het al eens is voor ons ryk en staatsbelangen,
Wie van ons beide uw zoon den scepter doet ontvangen.
Myn zuster kan uw zoon ook helpen aan 't gebied.

NICANOR.

Maar hy mind u alleen.

ELIZE.

Maar ik bemin hem niet.

NI-

N I C A N O R.

En zonder u, Mevrouw, wil hy de kroon niet draagen.

A L C I O N E.

Nog minder wil ik hem, aan wien ik kan mishaaen.

E L I Z E.

'k Heb hem myn min ontzegt, maar egter niet versmaad.

A L C I O N E.

Ja, maar ik kan als gy, hem weigren zonder haat.
Ik onderschei dien Prius genoeg van andre menschen.
'k Vind hem bekoorlyk, schoon; ja, wat men ook kan
wenschen

In zulk een braven telg, geteeld uit edel bloed,
Als deugd en dapperheid, heeft plaats in zyn gemoed.
Maar hy veranderde op uw weigring eens van zinnen,
En bood aan my zyn hert: zo kan ik niet beminnen,
't Geen reeds een ander heeft geweigerd, en versmaad.

N I C A N O R.

Gy kond dit minkrakkeel hier na, met ryp beraad
Besliffen; maar myn zoon, die moet hier wetten geeven.

E L I Z E.

('t leeven

Hoe! heerscht hy niet, myn Heer, daar gy, aan wien hy
En 't ligt verschuldigd is, als koning zelfs gebied,
En deezen Staat regeerd; ja, zou het alles niet
Afhangen van uw wil, indien gy 't zo kond brouwen,
Dat gy ons, naar uw zin, bequaam wist uit te trouwen?
Maar 's vaders laatste wil, en 't geen dien wil beveeld,
Houd die wel in, myn Heer, 't geen gy u zelfs verbeeld?
Des Konings inzicht is, gy kond dit lot niet keeren,
Dat een van beide, na zyn sterven, zal regeren.
Hy wil ook, dat uw zoon daar deel in heeft: dat's waar,
Dog, of als man van my, of van myn Zuster; maar
Ik zweere by de Goon, dat ik hem nooit zal minnen;
En op myn zusters hert is ook geen troost te winnen:
Zy is versmaad van hem, en zy versmaad hem weér.
Dog zullen wy nu om die tegenzin, myn Heer,
Ons Oudren erfdeel, dat zo wettig is, ontbeeren,
En zien Amintas hier in onze plaats regeren,

B 2

Om

Om dat Alcioné, nog ik, hem minnen kan?

N I C A N O R.

Myn zoon die volgt in 't ryk myn broër Pysander dan.

E L I Z E.

(der:

Dien broeder was zyn Vorst, dien Vorst was onzen Va-
Dus is het erfregt van deez' Zetel ons vry nader.

A M I N T A S.

Myn Vader, is 't uw wil, dat ik ook spreekken mag?

N I C A N O R.

Ja; maar als koning, en met koninglyk gezag.

A M I N T A S.

Hoe is het moeglyk, Heer, die Zusters aan te spreekken,
Dan als een dienstbre slaaf, wiens allerminste teken
Van murmereering, een weerspanningheid zou zyn.
In weérwil van 't geval, zo wel in daad als schyn,
De regte eerbiedigheid in 't herte te bewaaren,
Is 't geen een minnaar past, die 't edel bloed in de aären
Voeld zweeven. Ik bemin Elize, en ik beken,
Dat ik in haare magt zo vast gekluisterd ben,
Dat myne ziel zig zelfs daar nimmer uit zal wringen,
Dan met het leeven; ja, 'k zweer by de hemellingen,
Dat my geen schoonheid, schoon verzeld met hoop van
Ooit dwingen zal, dat ik die ketenen verlaat. (staat;
Zou ik my zelve aan Alcioné verlooven,
En zo myn Afgoddin een Ryksgebied ontrooven?
Schoongy 't gebod, myn Heer, 'k zou 't egter niet be-
Kan ik haar te gelyk wel minnen, en verraan? (staan.
Ha! laat de staatzugt niets in uw gemoed beraamen,
Dat haar mishagen kan, en wy ons zouden schaamen.
Begeerd niets van een zoon, 't geen hy u weigren moet:
't Geen stryd met de edelheid van ons doorlugtig bloed,
Ja, 't geen gy zelfs hier na zoud in uw kind veragten!

N I C A N O R.

Bedrieg uw vader dan ook niet in zyn verwagten.

Maar, welk een vreemdeling vertoond zig hier in 't hof
Dus buiten ons bevel?

TWEE-

T W E E D E T O O N E E L.

SEBASTES, ELIZE, NICANOR, ALCIONE,
AMINTAS, CLARICE.

M^{SEBASTES.}
Myn Heeren, met verlof.

tegens Amintas.
'k Zogt u, doorlugtig Prins, om u deez' brief te geeven,
Door Orosmannus aan uw edelheid geschreeven.
Gy kond uit de inhoud zien, wat hy van u verzogt.

NICANOR. *(vloekt,*
Wat heeft dien Roover, die gantsch Cyprus haat en
Dog met myn zoon te doen?

SEBASTES.

't Zyn geen geringe zaaken.

ELIZE *tegens Alcioné.*

Amintas ziet my aan met doodverf op de kaaken.

ALCIONE *tegens Elize.*

Hy leeft iets uit den brief, 't geen hem verfeld doet staan.

AMINTAS.

Mevrouw, de brief gaat my, zo zeer als u niet aan.
,, Hoe voedt myn ziel zig door ontroeringen bestreeden!

ELIZE.

Gy ziet dan, groote Goôn, en 't werd by u geleden,
Dat deczen Roover, met een misdaad reeds besmet,
Die my zo doodlyk is, ook nog zyn klauwen zet
In de eer, myn eenig goed dat my is by gebleeven.
Met regt, Amintas, zou 't u agterdenken geeven,
En myne zuiv're ziel wierd bijk van elk mistrouwd,
Zo ik den brief verzweg die gy verborgen houd.

Elize leeft.

° *Amintas, 't is om niet, dat gy in liefde brand,
En tragt Elizes hert te winnen met twee Ryken,
Uw poogen is vergeefs en moet voor 't Noodlot wyken,
Dewyl die Schoone zig voorlang al heeft verpand,
Aan een die haar verdiend, en wiens geluk en zeegen
Uw ongelukkig lot te boven is gesteegeen.*

B 3

'k Be-

'k Beken't, een prins, wiens ziel reeds huisvest by de
Goden,

Had my zyn hert voorheen volstandig aangeboden,
Hy minde my opregt, en ik hem wederom,
En zo hy leevend waar, 'k nam hem tot bruidegom;
'k Schonk hem myn hart en hand, en ik zou u veragten.
De droefheid om zyn dood bragt my in die gedagten,
Om nimmermeer de wet van 't huuwlyk aan te gaan:
Maar, 'k wissel van besluit, en bied my zelfs thans aan,
Tot loon dier dapperheid, die my dien schelmsen Roover
Brengt dood of leevend; des blyft u de hoop nog over,
Van my en van het ryk. Voldoed myn raazerny,
Denkt om dit groots besluit; of denkt niet meêr om my.

A M I N T A S.

Ik niet meêr denken om Elize: ik u vergeten?
Dat eer myn leeven zig voor eeuwig in de keten
Van dien Tieran verslaapt; daar zyn behoudenis
Verzekerd: en voleind, indien'er eind aan is,
Daar myn rampzalig lot door een rampzalig sterven.
Dog zo ik van de Godn dat heil eens zal verwerven,
Dat myne hand de wraak, die gy begeerd, voldoed;
Schoon gy volharden in uw fier en wreed gemoed,
Of door uw strengheid myn verwinning kwam te stoo-
Zo zal die strafheid zelfs, Amintas nog bekooren; (ren,
En zo gy hem, Prinses, al van zyn regt versteekt,
Of uw gegeeven woord, zo duur beveltigd, breekt,
Zal hy dit al in u nog minnen, en verdraagen;
Ja, zig zo zeer van u, niet als zyn lot beklaagen.

E L I Z E.

Neen, neen, Amintas, hoopt, wyl ik u hoopen laat.
Wreek my, en maak op my en op myn woord vry staat.
'k Beken het is iets groots dien Roover te verwinnen;
En u door deeze daad, van my te doen beminnen.
Gy gaat een wonder zelf in moed en dapperheid
Bespringen, een soldaat, gelukkig in beleid;
Ja, tot myn ongeluk, gelukkig door zyn degen.
Dog, schoon't bezwaarlyk schynd, 't verkrygen van dien
zeegen Be-

Bedien u egter van de gunst van deezen tyd;
 Nu ge onverhinderd van een meedcstreever zyt.
 Want, schoon, dat gy, myn Heer, my enkel kon behaagen,
 Zult gy myn hert en min aan niemand op zien draagen
 Als die my Orosman gevangen brengt, of't hoofd
 My van dien Roover toond. Ik heb't u reeds beloofd,
 En laat u alles van uw dappren arm verwagten.
 Vervoeg u dan ten stryd, beproef uw moed en kragten;
 Terwyl dat ik de Goon zal bidden voor myn Heer.
 Vaar wel dan, wakk're Prins, en keerd verwinnar weêr.

D E R D E T O O N E E L.

NICANOR, AMINTAS, SEBASTES, ALCIONE, CLARICE.

AMINTAS.

Wat stouthed is'er nu, die ik niet aan durf regten;
 Wat trotsche vyand, die myn arm niet durft beveg-
 Gy zult dien aardstieran zien buigen aan uw voet; (ten?
 Myn dood beklaagen; of waardeeren myne moed.

SEBASTES.

Myn Heer, gy zeegepraald te vroeg in uw gedagten,
 En vleid u reeds met iets, dat gy nog moet verwagten:
 Dog ik vergeef die drift ligt aan uw jeugdig vier:
 Maar, maakt Elizes min u zo verwaard en fier?
 Ontsteekt de prys, die gy uit dit gevegt kond hoopen,
 Zodaanig uw gemoed, en kan men 't niet ontloopen?
 Wel aan, daar hoeft hier naar niet al te lang gewagt.
 Dien dappren Held, die elk hier voor een roover agt,
 En egter koningen voor zyn gezag doet beven,
 Zal aan Amintas ligt wel haalt vernoeging geeven:
 Hy zal, alleen aan hand getreden uit de boot,
 U helpen aan dat geen, tot welk de min u nood:
 Dus zult gy uw prinses voldoen in haar begeeren.
 Geef dan uw woord, myn Heer, en ik, ik wil u zweeren,
 Dat u myn Koning haalt zal treden onder 't oog.

NICANOR.

Ik sta dit nimmer toe. Neen, by de Goon, 'k gedoog
 Die gruwel niet in 't ryk. Ons hof zon dan aanschouwen

B 4

Dit

Dit snood en wreed geval, en ik een zoon betrouwen,
 Die my zo waard is, aan den uitflag van een stryd,
 Die hem nog namaals kon verstreken tot verwyf;
 Ja, daar men zelf nog schand, en onheil uit kon vreezen,
 Als hem zyn dapperheid al deed gelukkig weezen.
 In duizend andere gelegentheên, myn zoon,
 Kond gy Elize wel verdienen, en de kroon
 Van Cyprus, die u voegt, doen van uw haaren draagen,
 Al gaat gy roekloos u niet met dien Roover waagen.

A M I N T A S.

Zal men dan zeggen, dat gy enkel en alleen
 Niet hebt begeerd, dat ik door myne dapperheên,
 Den grootsten vyand, die gy vreesd, ging overwinnen,
 En 't Ryk, hier aan beloofd, verdienen, my doen minnen
 Van myn Elize, die ik vry wat hooger schat,
 Als Cyprus ryksbewind, of wat dit hof bevat;
 En zonder wien het my niet mooglyk is te leeven?
 Ja, deezen arm, myn Heer, zal my de doodsteek geeven,
 Hoe zeer gy die ook vreesd, zo ik haar missen moet.
 Of zo een wreed geval, my haar verliezen doet,
 Zal ik my aan uw raad en order weinig stooren:
 En schryft myn vader my die al te streng te vooren,
 Zo maakt hy zig hier door gevaarlyker voor my,
 Als de gedugte magt van deezen Roofharpy;
 Dewelk myn eer en min, wil dat ik zal bestryden.

N I C A N O R.

Ga dan, en volg uw lot: wyl ik 't niet kan vermyden.

V I E R D E T O O N E E L.

S E B A S T E S, A M I N T A S, A L C I O N E, C L A R I C E.

S E B A S T E S.

Gy spild uw tyd, myn Heer, met noodelooze reên:

A M I N T A S.

Kom, gaan wy dan ten stryd, ik toef niet langer, neen!

S E B A S T E S.

Wel aan dan, Prins, een schip verwagt my reedsten en-
 Van deeze haven, daar ik kondschap meê zal zenden

Aan

Aan mynen Koning, laat ons derwaarts heene spoên,
Hy zal haast weeten, wat gy wilt, en u voldoen.

ALCIONE.

Amintas, ag! myn hert, waar wilt ge u heen begeeven?
Gy gaat dan aan de trou van een trouwlooze uw leeven
Bloot stellen aan 't gevaar: een Prins, zo waard, als gy,
Mocst zig meêr wagten. Ag.....

AMINTAS.

Neen, neen, Prinses, laat my
Begaan; myn edle drift die duld geen tegenspreken.
Elize is stout gehoond, en ik, ik moet haar wreken.
Die zy niet mind Mevrouw, verdiend het leeven niet.
Een spoed'ge dood moet haar ontslaan van dat verdriet,
't Geen myne min haar doet, of ik moet zcegepraalen,
En hier door op haar hert die liefdens lauwren haalen.
En dit geluk verdiend ligt een gevegt, Mevrouw.

V Y F D E T O O N E E L.

ALCIONE, CLARICE.

ALCIONE.

Helaas! dit was het niet, het geen ik zeggen wou
Aan dien onnosfen ontruster van myn zinnen.
'k Wou hem myn hert ontleên, en hoe hy reeds daar
binnen,

Als een beminlyk prins en winnaar, triomfeerd,
Die my ontweetend door zya min heeft overheerd.
Hebt gy 't gezien: ik quam heel anders hem te vooren.
Zo weet een minnaares haar driften te versmooren.
Zo word een eêl gemoed door wroegingen gekrenkt,
En dwingt zig zelfs, om niet te zeggen 't geen het denkt.
Dien winnaar, van wien ik nog door myn zwakke reden,
De wapens ondersteun, met welke ik werd bestreden,
Is onbcwust van 't geen, dat hy veroverd heeft;
En zal 't ook zyn zo lang myn bloed in de adren zweefd.
Zo wreeveligen lot verzeld my in myn minnen!
Maar, schoon hy wift het eens, helaas! wat zou ik winnen?
Kan de allerminste hoop myn lievend hert wel voên?

B 5

Hy

Hy mind myn zuster trouw, dus kan hy 't my niet doen.
 Dog, hy veranderde eens, schoon 't naauwlyks is te hoopen;
 Zou hy dan geen gevaar omtrent zyn trouwheid loopen:
 Want tragtende myn hert te winnen door gebeden,
 Zou hy zyn agtinge verliezen? Neen, o! neen.
 Zyn min zou my als dan een euvle misdaad schynen.
 Intussen werpt de Prins, om wien myn ziel zal kwynen
 Tot aan het duister graf, zig in een doodsgevaar.
 Hoe moet Alcioné zig hier in draagen? haar
 Verblyden om dit lot, of 't ongeval beweenen?
 Indien men hem verwind, ziet hy zyn roem verdweenen.
 Dus moet ik zyn behoud dan smeeken van de Goôn.
 Maar, die behoudenis, die schikt hem weêr tot loon
 Aan myne zuster toe: dus moet ik weder vreezen,
 Dat hy verwinnaar werd; hoe ook 't geval mag weezen,
 Zo stryd het met myn hoop, en dreigt my veel verdriets.
 Ik vrees het alles dan, en hoop liever niets.
 Waar is dan wanhoop zo regtveerdig als de myne?

CLARICE.

Amintas, moede om in Elizes min te quijne,
 Kan u aanbieden 't geen uw zuster nu veragt.

ALCIONE.

Na dat ik in myn ziel gevoeld heb de edle kragt (te,
 Van fierheid, daar myn hert straks tegens hem van blaak-
 Na aan myn zuster, wiens verzoek ik nimmer wraakte,
 Te hebben vast beloofd, haar trouwlyk by te staan,
 Om ons van 's Vaders wil, en dwinglandy te ontslaan;
 Zou ik dus lafflyk gaan, myn fiere ziel verraden;
 Ja laffer nog, Elize, ik gruw voor de euveldaaden,
 Myn woord niet houden? neen!

CLARICE.

Ik zweer by Citheré,
 Ik melden hem myn min, was ik Alcioné.

ALCIONE.

Wat zou Amintas van zo laf een ziel niet denken,
 Die dus gewillig quam, haar min aan hem te schenken?
 Neen, hangt myn hoop alleen van deeze lafheid af,
 Zo

Zo laat ons liever heul gaan zoeken in het graf.
 't Is nutter deeze schand in 't duister graf ontweken,
 Dan dat Alcioné haar minnaar zelfs zou smeeken.
 Maar ag! waar dwaald myn geest door bliiden yver heen?
 Heb ik hem niet getragt myn quellinge te ontleên?
 Was ik niet in den wil aan hem bekend te maaken,
 't Vuur, dat myn borst doorgloeid, en in zyn min deed
 blaaken?

Zo dit geen smeeken is, 't verscheeld daar van niet veel,
 Goôn! als ik my verwyt, of in den geest verbeel,
 Hoe roekloos ik 't gevaar moet van een weigring loopen,
 Of hoe veragt het is onmooglykheên te hoopen,
 Wat schryf ik meenigmaal my dan de wet niet voor
 Van ingetoogendheid, om nimmermeer gehoor
 Aan myn begeerte, nog myn raazerny te leenen:
 Myn hert van 't zugten, en myn oogen van het weenen
 Te onthouden: dog vergeefs bind men zyn togten in,
 En worsteld kragtloos, met de kragten van de min.
 Twee quynênde oogen; ja de trekken van ons wezen,
 Die zyn genoeg, Clarice, om klaar daar uit te leezen,
 Het diep geheim van een weêrhoudezugt: en 't vuur,
 Dat onze herten blaakt, dat is van die natuut,
 Dat het zig, vroeg of laat, dog eindlyk moet ontdekken.
 Neen, neen, prinses, vergeefs wilt gy uw dagen rekken.
 Men sterve dan! wel aan: dit is den besten raad,
 Die gy kond volgen in uw deerelyken staat.
 Verkiest de wreede dood voor schandlyk hier te leven.
 Wil aan uw wanhoop vry den ruimen teugel geeven,
 En 't zy Amintas saceft, of dat hy winnaar zy,
 Sterf, sterf van ongeduld, of minneraazerny.

Einde van het tweede Bedryf.

DER.

A L C A N D E R,
D E R D E B E D R Y F.
E E R S T E T O O N E E L.

N I C A N O R , C R I T O N .

N I C A N O R .

Den Roover heeft zig dan de stoutheid onderwonden,
En voet aan land gezet?

C R I T O N .

En't volk te rug gezonden.

N I C A N O R .

Myn zoon ?

C R I T O N .

Deed insgelyks zyn volk vertrekken, Heer,
En gingen dus elkaâr, by geene rots, te keer,
Waar aan men, onbespied, onmooglyk kan genaaken.
Maar kond gy't vaders hert, myn Heer, dan zo verzaaken,
Dat gy dit lyfgevegt kost toestaan aan uw zoon?

N I C A N O R .

Ik heb myn pligt gedaan, nu laat ik 't aan de Goôn:
De prys hangt van hen af, maar niet ons hert, dat egter
Onwinlyk blyven moet, schoon 't buigt voor zyn beveg-
Intusschen zegt men, dat de vloot van Orosman (ter-
Het anker heeft geligt, en zig verdeeld.

C R I T O N .

Waar van

Het eene deel voor wind, zo dra 't begon te dagen,
In zee gestooken is, terwyl wy 't ander zagen,
Naar 't westen van dit Ryk voor 't zeilen, daar gy weet,
Dat ligt te landen is, en alles ongreed,
Om tegenstand te biên.

N I C A N O R .

Daar is iets ondernoomen,
Dog ons nog onbewuft Maar, 'k zie daar Licas ko-
Wat of zyn boodschap zy? (men.

T W E E -

T W E E D E T O O N E E L .

L I C A S , N I C A N O R , C R I T O N .

L I C A S .
D e P r i n s i s w e e r g e k e e r d .

N I C A N O R .

H o e ? o v e r w i n n a a r , o f l a s h e r t i g o v e r h e e r d ?

L I C A S .

' k H e b v a n z y n o v e r h a n d i n ' t m i n s t n i e t h o o r e w a a g e n .
D e P r i n s h o u d z i g h e e l s t i l .

N I C A N O R .

O ! d o o d e l y k e p l a a g e n !

H y z a l v e r w o n n e n z y n , e n z o ' t m e t s c h a n d e z y ,
Z o h e e f t A m i n t a s m a a r t e l a n g g e l e e f d .

L I C A S .

D a a r b y

I s A m a t h i s , m y n H e e r , v e r v a l l e n i n d e h a n d e n
V a n O r o s m a n n u s v o l k .

N I C A N O R .

G o o n ! v o e g t g y b y m y n s c h a n d e n

D a n d i t v e r l i e s n o g t o e ? e n z o g y m y v e r l a a t ,
H o e m y d a n b e s t g e r e d u i t z u l k e e n d r o e v e s t a a t !
M a a r w i l d ' o m s t a n d i g h e e n v a n ' t o n g e v a l o n d e k k e n .

L I C A S .

(t r e k k e n ,

' t G e e n i k u i t ' t m o m p l e n d v o l k t e r l o o p s h e b k o n n e n
I s , d a t z o d r a h e t v o l k v a n O r o s m a n n u s v l o o t ,
A a n l a n d g e t r e e d e n w a s , m e t h u l p v a n s l o e p e n b o o t ,
Z i g a a n s t o n d s d e e l d e n , o m d i t E i l a n d t e o v e r s t r o o m e n .
E e n d e e l h e e f t A m a t h i s r e e d s s t o r m e n d i n g e n o o m e n ,
E n ' t a n d e r e , m y n H e e r , t r e k t h i e r v a s t r e g t o p a a n .

N I C A N O R .

H e t i s g e n o e g : h o u d o p

D E R D E T O O N E E L .

N I C A N O R , E L I Z E , L I C A S , C R I T O N .

N I C A N O R .

M e v r o u w , h e b t g y v e r s t a a n ,

D a t

Dat Amathis is van den Roover overrompeld, (peld,
En hoe men onder 't volk, met schyn van reden, mom-
Of wel Elize, niet is oorzaak van dit quaad?

't Schynt dat zy heimlyk met den vyand zig verstaat;
Wyl zy geweigerd heeft, myn zoon tot vorst te kroonen:
En dat zig Cyprus, door deeze afgunst, en dit hoonen,
Door 't oorlog naau benard, nu zonder koning vind;
Ja, dat zy zelfs aan ons, aan wien het ryksbewind
Thans is betrouwd, en die de geesten konden stillen,
De zoete hoop beneemd.

ELIZE.

Wat of gy meêr zoud willen?
Die Orosman verwind, die hoopt op my, en 't ryk.

NICANOR.

Maar, zo 't Amintas mist, zo mist hy te gelyk
De hoop van immermeêr Elize te behaagen.
Zal hy dan, die gy haat, zig zelfs zo roekloos waagen
In lyfsgevaar, om iets, dat gy hem fier ontzegt,
En ligt een ander al voorlang hebt toegelegt,
Trouw te beschermen? neen, hebt gy het dus beschooren,
En slopt gy, zo verhard, voor zyne min uw ooren:
Zo laat dan Cyprus met myn zoon verlooren gaan.

ELIZE.

Ik hoor met smert, myn Heer, vast uw verwyting aan;
Maar lyd dit nu de tyd; terwyl men thans alle uuren
Het vyands leger wagt, voor de onbemande muuren
Van Paphos? is 't nu tyd, het volk en heel den Staat,
Die zig geruft betrouwd op uw beleid en raad,
In schrik te laten? is dit moed, zig duste draagen?
Bezit 't gy 't ryksbewind, alleen om my te plaagen?
Wat doet, o! laffe ziel, den staf dan in uw hand?
Ik had een wakkre held tot steun van 't ryk en land,
In zulk een prins, tot man en vorst van 't ryk doen kroo-
nen,

Die my niet wreken dorst, wanneer men my kwam
hoonen.

Zig te verdaadigen, als 't eer en leeven geld,
Een vyand voor de vuist te dagen in het veld, Door

Door steên te winnen, en op legers in te dringen,
 Gelyk een Herkules, gedrogten te bespringen,
 Te keeren uit den slag, nog rood van 's vyands bloed;
 Dat is het spoor waar langs hy koning werden moet
 Die 't niet gebooren is. Men hoeft ook niet te denken,
 Dat ik voor minder prys my zelve weg zal schenken;
 Al brak ik te een'ger tyd myn duur bezwooren woord,
 Of dat de wraaklust in myn boezem wierd gesmoord.
 Maar heeft Amintas met den Roover niet gevogten,
 Of houd men de uitslag stil?

LICAS.

O! neen, Mevrouw, wy zогten
 U door het gantsche hof, de Prins treed herwaards aan,
 En gy kond uit hem zelfs den uitslag best verstaan.

VIERDE TOONEEL.

AMINTAS, ELIZE, NICANOR, LICAS, CRITON.

ELIZE.

'k Verlangde reeds, o! Prins, dat ik u mogt ontmoeten;
 Zal ik Amintas als verwinnaar moogen groeten?
 Is Orosmannus dood, of leevend in uw hand?
 En ben ik u ten prys? of komt gy met uw schand,
 De droeve Elize nog meêr drukken, en bezwaaren?
 Daar Amathis, helaas! in handen der barbaaren
 Vervallen, reeds genoeg haar kwynend herte drukt.

AMINTAS.

Ja, fiere Minnaares, het is myn moed mislukt.
 Ik ben verwonnen, en moest voor myn noodlot zwigten.
 Myn arm wou te vergeefs, dat heldenstuk verrigten.
 De wreede strengheid van uw al te fieren aard,
 Die hebben eindlyk my dien laatsten ramp gebaard,
 Waar in ik maar te klaar de tekens zie vervullen,
 Die ik zo droef voorzag. 'k Verlies u, en wy zullen
 Ons niet meêr quellen, met te zoeken naar dat geen,
 Waar uit die weigring en veragte afkeerigheên,
 In u ontsprooten zyn. Die zig heeft zien bezwyken,
 In 't vegten om Elize, en om twee koningryken,
 Heeft

Heeft nog meêr straf verdiend, Prinses, als ik nu ly;
 Maar! 'k roep de Goden tot getuigen aan, dat hy,
 Die myn verwinnaar is, en ik ter dood moet haaten,
 Zelf in dat oogenblik, wanneer myn arm verlaaten
 Van de oude dapperheid, zig voor de zynen boog,
 My door zyn edlen moed tot tederheid bewoog.
 Dien dapren held, die had myn liefde zelf gewonnen,
 Zo't my had vry gestaan, of dat ik ooit had kunnen
 Beminnen, 't geen gy haat. Ga, sprak die braave ziel,
 Toen ik, ontwapend, aan zyn voeten neder viel,
 Leef voor Elize, en blyf is't mooglik haar beminden.
 Wie kan op 't Aardryk zig iets schoonders onderwinden.
 Een, die door zulk bestaan zyn eer en naam vergroot,
 Verdiend iets beters dan myn boeijen, of de dood.
 Kan nu zo edlen drift, dat overschoon gevoelen,
 Met 't onze zo gelyk, uw wreedheid nog niet koelen?
 Schoon ik verwonnen en door hem rampzalig ben,
 Dwingt my zyn heusheid, dat ik ongeveinsd beken,
 Dat zynen arm, alleen my 't leeven heeft geschonken,
 Om dat de min my in uw ketens had geklonken.
 Gy wenscht om zyne dood; maar 'k zweer u; by den
 Van de oppervoogd Jupyn, en al de Hemelgoôn, (troon
 Dat hy van u zo sprak, gelyk men spreekt van Goden:
 Dat hy ontzag bezit, voor u, en uw geboden;
 Ja, dat geen sterfing u zo waardig is, als hy,
 Die te onregt word gehaat.

ELIZE.

Vaar voort! en voeg'er by,
 Amintas, dat dien Held en zeegeryken winnaar,
 Met de overwinning ook uw hert nam. Laffe minnaar,
 Men zal in Asie en het magtig Griekenland,
 Wel krygsliên vinden, die, met hun gevreesde hand,
 Een jonge Ryksprinses gewillig zullen wreeken;
 Den Roover dooden, of verwonnen, haar niet spreken
 Van zyne deugden, nog zyn ongemeenen aard.

AMINTAS.

Gy laakt in my, Prinses, het geen ik pryzens waard
 Zelfs

Zelfs in myn vyand agt. Gy moest hier uit besluiten
 Hoe zeer ik u bemin, Mevrouw: terwyl ik buiten
 De maat van reedlykheid, om uwentwil, zelfs haat,
 Het geen men eeren moest. Dog schoon ik dien soldaat
 Myn leeven schuldig ben, zo zal ik egter toone,
 Dat al mynglorie rust in u, ondankbre Schoone
 Behaagelyk te zyn: want schoon ik wist, Mevrouw,
 Dat myn Verwinnaar iny met régt verwyten zou,
 Dat ik geen eer bezat, zo zal ik dol van tooren,
 Ten kosten van myn bloed, tot in zyn leger booren,
 En 'tzyner tyd uw wraak verzaaden met zyn dood:
 En schoon gy, fiere, my van alle hoop ontbloot,
 Om immer door uw min de kroon van 't ryk te draagen,
 Zo zal ik alles om Elizes wil nog waagen.

ELIZE.

Zo schoon een wanhoop is bequaamer om het quaad,
 Het geen uw lyden baard, te itremmen; en myn haat
 Dit hert te ontrukken, als iets anders: my te wreken;
 En om die wraak, vol moed op 't leger in te breeken
 Van mynen vyand, is een grootzer zaak bestaan,
 Als in een lyfgevegt elkaâr te keer te gaan.
 Om van de liefde en 't luk de vrugten te genieten,
 Zo moet hy, die zyn magt eens heeft te kort zien schieten,
 Dat andermaal bestaan: men steld zig bloot om eer.
 Men krygt die vegtende, en den oorlog wil, myn Heer,
 Zo wel, als edle min, dat wy stantvastig blyven.

NICANOR.

Maar edle min, Mevrouw, en dappre krygsbedryven,
 Die kroonen eindlyk de standvastigheid, en doen,
 Hoe vreeslyk het geval ook op ons hert mag woën,
 Daar in de zoete hoop, tot onze troost nog leeven.

ELIZE.

Ja, maar een hert, myn Heer, door edel vuur gedreeven,
 Schoon het zyn hoop verliest, door rampen fel bestreên,
 Verliest daar om de deugd niet te gelyk: o! neen.
 Denk, denk eer om het heir des vyands, 't geen de wallen
 Van Paphos, dat nog slaapt, dreigt woedend te overvallen.

C

Denkt,

Denkt om de vestingen, die bloot staan voor 't gevaar
Van Orosmannus magt, en 't woên van dien barbaar:
Denkt, dat men nooit geen prys nog lauwwren kan be-
haalen,

Voor dat men overwind, en zig ziet zegepraalen.
Ga, geef aan Cyprus vast een voorbeeld van uw moed.
Geef rekens aan het volk, van uw doorlugtig bloed;
Terwyl onze offers in de tempels zullen branden.
Ga, sta haar by, myn Heer, zy reiken u de handen.
Beschut het vorstloos ryk voor 't dreigende bederf.
Ga, overwind voor u, voor ons, en 'tryk, of sterf.

V Y F D E T O O N E E L.

NICANOR, AMINTAS, LICAS, CRITON.

NICANOR.

Ja, ga, bedekte ga: Wy moeten haar mistrouwen,
Als zy haar van 't gevaar gevoelig schynt te houwen,
En ons ten stuyd pord door haar fier en bits vermaan,
Zoekt zy niet anders, als haar zelfs van ons te ontslaan.

AMINTAS.

(ren,

Wat wit de Schoone ook heeft, of wat ze ooit zal begee-
Zo zal haar wil altyd, myn wil volstrekt regeeren;
En 't rigt snoer zynde van myn leeven, zo schikt zy
Met een volkome magt van my, zelf buiten my.
't Geluk verzeld my nog, en schynd my gunst te toone;
Terwyl de voorstel en den eisch van myne Schoone
Niet anders vorderd, dan een dappre heldendaad:
Haar onweêrstaambre magt, die 'k eer, niet verder gaat,
Als om my tot myn pligt en glorie aan te zetten.

NICANOR.

Wat volgt gy blindeling de redenlooze wetten
En wufte driften van een spoorelooze min

AMINTAS.

Myn vader blies my de beweging daar toe in.

NICANOR.

Men wisseld van besluit door 't wisselen der zaaken.

AMIN-

AMINTAS.

Dan dwaald men van het spoor der vroomheid.

NICANOR.

Wat kan 't raaken.

Ei, floor, myn zoon, u aan die wreef'le deugden niet.

AMINTAS.

Dit is maar tyd verspild, myn Heer. Terwyl gy ziet,
Hoe angstig Paphos zugt, en hoe dat de onderzaaten
Met reden waanen, van ons hulp te zyn verlaaten,
Is 't nutter dat men zorgt voor 't wel zyn van den Staat.

Men zende in aller yl de benden uit, en laat
Op 't allernaarstigste agt, op 't doen der Roovers geeven.
Bedien u onbeschroomd van my, en van myn leeven
In de allerzwaarste zaak; terwyl gy voor de stad
En onze vryheid, als de kostelykste schat,
Trouwhertig waakt, myn Heer; kom, toonen wy ons
vaardig,

En maakt my in het eind dat hoog gevoelen waardig,
't Geen uwen stouten raad my inbies in myn jeugd.
Laat ons gaan vegten, en beproeven onze deugd.

NICANOR.

Wel aan, laat ons nog meêr ondankberen gaan maaken.

Z E S D E T O O N E E L.

AMINTAS, CRITON.

AMINTAS.

(ken,

Kom, Criton, geef myn schild, dat wy ten sryd geraa-
Bezorgt twee paerden, en ik zal in weinig tyd

U komen vinden op den oever; toon uw vlyt.

Laat u myn toeven, zo dat lang duurd, niet mishagen.

Een Prins, alom verdagt, moet zyn bespieders laagen

Met kunst ontkoomen. Maar, 'k heb voet, myn waarde

Om Orosmannus, zo 't geluk myn aanslag diend, (vriend,

Zelf in zyn leger met myn arm te gaan bevegten;

Dog wy zyn weinig om die krygsdaad aan te regten.

CRITON.

Die onderneeming, Prins, vereischt geen krygsliên meêr.

C 2

AMIN-

AMINTAS.

Ik wilde uw moed alleen beproeven.

CRITON.

Hoe, myn Heer,

Myn yver.....

AMINTAS.

'k Wett die wel, zy bleek my overvloedig.

CRITON.

Myn Heer,.....

AMINTAS.

Ik zie haar wel; begeeft u flegts maar spoedig
Van hier, en zyt geheim.

ZEVENDE TOONEEL.

ALCIONE, AMINTAS.

A ALCIONE.

Ag! Prins het is dan waar,
Dat u myn zuster weêr op nieuw in een gevaar,
Aan welk uw leeven hangt, heeft weten in te dringen.
Wilt gy ten tweedemaal dat Roofgedrogt bespringen,
Om haar te wreken van een aangedaane smaad?
Bedenk uw roekloosheid, en wat uw moed bestaat.
Wilt gy op 't trouwloos woord, u van een schelm ge-
geeven,

Dan nogmaals goed en bloed, en uw zo dierbaar leeven
Bloot stellen aan 't geval, om 't wankeibaare schoon
Van haar bekoorlykheên en Cyprus staf en kroon?

AMINTAS.

Wat denkt gy dan van my, Mevrouw? ag! uw gedagten
Behoorden vry wat meêr van zulk een prins te wagten,
Die zig gesprooten roemd uit uw beroemd geslagt.
't Hert, daar uw zuster met een onbepaalde magt,
Als koningin in heerscht, dryft 't edle begeeren
Vry verder, dan 't belang van 't koninglyk regeeren.
Toen ik vrywillig slaaf van haare schoonheid wier,
Was haaren vaders troon, en 't heerlyk ryksbestier
Heel weinig noodig, om myn vryheid te vertreeden.

De

De troon ontving zyn glans uit haar bekoorlykheden;
En haare deugd alleen bragt my in haar geweld.

ALCIONE.

Moet dan een Prins, als gy, dus roekloos bloot gesteld;
Terwyl dat veel'er heil, is in uw heil geleege;
Ja, dat den Staat en 't Ryk haar schutsheer in uw deegen
Verliezen zou, myn Heer?

AMINTAS.

Ik ken my zelfs te wel
Alcioné, en weet, als ik my zelve stel
Ten doel van dat gevaar, dat ik niet veel zal waagen.
Elize leerd my, wyl ik haar niet kan behaagen,
Dat myne daagen, zo vol rampspoed en verdriet,
Van geen belang méér zyn.

ALCIONE.

Neen, Prins gelooft dat niet.
Een ongeregte haat of redenloos veragten
Nemt geen verdiensten weg. Die schoonheid door
wiens kragten.

Uw hert ontkooken is, kan wrevel zyn en wreed,
Schoon zy, als ik, uw deugd en uw verdiensten weet.
Gy hebt zelfs uit haar mond rampzaal'ge, kunnen hooren,
Uit welk een bronaar dat die koelheid is gebooren,
Die zy, verhard voor uw gebeên, voed in haar hart;
En dat dat hert, getrouw, hoe zeer door ramp benard,
Aan de afsche van een lief, voor lang al by de Goden,
U uit het diepst van 't graf, en midden uit de dooden
Een medeminnaar wekt. Zo trouw en waard, en teêr,
Als Cyprus volk u vierd, en agting draagt; myn Heer:
(Want het is alles in ons ryk niet onregtvaardig
Met die ondankbre ziel,) zo wel zyt gy ook waardig
Een hert, het geen u eerd, en naar verdiensten agt:
Een hert, het geen om u, eerst door de liefdens kragt
In banden is geraakt.

AMINTAS.

Elize mag zig draagen,
Zo 't haar gevalt Mevrouw, zy zal altyd behaagen,
C 3 Altyd

Altyd Elize, en steeds bekoorlyk zyn voor my;
 En ik, altyd vermaak, en nooit van afgunst vry,
 Zal egter voor myn dood niet in myn min bezwyken.

ALCIONE.

Een wyzer minnaar, zou een ander oordeel stryken,
 En bieden zyne min aan trouwer minnaares.
 Een die vry meêr geluk zou stellen, in voogdes
 Van uw gemoed te zyn, dan die ontaarde, en wreede.
 Een ander kan u meê den Troon wel doen betreden,
 En heeft dat zelve regt: want eindelyk, gy, zoud...
 „Maar, Goôn! wat neem ik voor? dat zig myn drift
 weêrhoud.

Gy zoud uw heil, myn Heer, vry hooger zien verheffen,
 Als ik u zeggen kan. Vaar wel.

A G T S T E T O O N E E L.

AMINTAS *alleen.*

Ik kan 't bezeffen:
 En vat uw meening wel. O! veel te wreede min,
 'k Zou min rampzâlig zyn, indien ik naar myn zin,
 Dat strenge Noodlot wist te buigen, of te brecken,
 Het geen my dwingt, om een, die doof is voor myn smec-
 Trouw te beminnen; en een, die my trouw bemind, (ken,
 Fier te versmaaden, en haar klagten in de wind
 Doed slaan. Maar gy, die my den scepter op wilt dragen,
 En met dien staf uw hert, dat yder zou behaagen,
 Zoud gy zo ligt van keur verwisselen, zo gy
 Geen andere minnaar trouw bemind, als my? (vreezen,
 Ag! oordeeld; oordeeld gy; wiens gramfchap ik moet
 Wat dat ik magtig ben, uit 't geen gy zelfs zoud weezen,
 Of 't geen gy zelfs zoud doen. Ik wilde, Alcioné,
 U wel beminnen; zo myn noodlot; zuiks slegts teê;
 Dog nu 't myn lot niet duld, of wreede Hemelgoden,
 Zo lyde ik in myn ziel de smert van duizend doden.
 Dat gy in uwe min voor anderen vry meêr,
 Als voor u zelfs vermoogd; Amintas, is al weêr
 Geen klein gedeelte van uw lydlooze ongelukken,

Die

Die uw verliefde ziel beftormen, en verdrukken;
 Ja, 't was uw eer befmet met fchendige euveldaân,
 Iets, dat gy niet vermoogt, nog ymand toe kondftaan,
 Te wenfchen van de Goôn, of enkel met gedagten.
 Te willen.

N E G E N D E T O O N E E L.

N I C A N O R, A M I N T A S,

H a ! m y n Z o o n , k o m f t a a k u w d r o e v e k l a g t e n ,

Verbañ de vrees; gy hebt den Roover in uw hand.
 Zyn kiel, door eene ftorm beloopen, is geftrand,
 En gy ziet u in 't eind verwinnaar zonder 't ftorten
 Van uw, zo dierbaar, bloed; des wilt uw klagten fchorten,
 Elize is u, myn zoon, en Cyprus is ontzet.
 Verheug u dan met my; wyl niets uw vreugd belet.

A M I N T A S.

„O! onvoorziene ramp!

N I C A N O R.

Wat doet, Amintas, zugten?

A M I N T A S.

De blydfchap kan zo wel, als droevige ongenugten,
 De ziel ontroeren en verbaaft doen ftaan.

N I C A N O R.

Zyn vloot,

Nu van haar hoofd en voogd in Orosman ontbloomt,
 Zie ik in ons geweld, zo wy't flegts regt beginnen.
 Zy weet haar ramp nog niet, nu kan men overwinnen.

A M I N T A S.

Maar Orosmannus heeft zig op ons woord betrouwd;
 Dies is 't niet reedlyk dat men hem gevangen houd.

N I C A N O R,

En waarom niet, zyn vloot belegerd onze fteden.
 Hy roofd en plonderd, en bedryft veel gruwlykheden
 Alom door 't gantsche land. Leerd hy ons dan niet klaar
 Geen woord te houden aan dien Roover, dien barbaar?
 Wanneer twee krygsliên reed elkander te bevegten,

Beslaan, om door hun staal een krygstwift te beslegten,
Moet alle vyandschap ophouden voor dien tyd.

AMINTAS.

Maar 't breeken van zyn woord, myn vader, dat bevryd
Ons in het minste niet in 't houden van onze eeden,
En trouw gegeven woord.

NICANOR.

O! ja, hy geeft ons reden.

Hy heeft reeds Amathis veroverd door geweld,
En ons dus vry van ons gegeven woord gesteld,
En het bestand geslaakt. Zyn dood die moet ons wree-
ken,

En zyne val, myn zoon, de wreede banden breeken,
Daar zo veel koningen in zugten: ja, ik zal
Te vuur en zwaard zyn magt verdelgen, en zyn val
Betragten. Gy kond zorg voor zyn bewaaring draagen.

AMINTAS.

„Zeg eer voor zyn behoud, en vrydom alles waagen.

Einde van het derde Bedryf.

VIER-

V I E R D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

ALCANDER *onder de naam van Orosmannus.*

Volkomen meester zynde op zee,
 En dobbrende op de zilte baaren,
 Heb ik, ten trots van veel gevaaren,
 Met 't blinkend slagzwaard uit de scheê,
 Door edle krygsdrift aangedreeven,
 Een reeks van koningen doen beeven.

'k Zag voor myn dryvende oorlogstroom,
 Die geen geboogen, die zelf wetten
 Aan al de waereld dorsten zetten.

Dog nu, o! wreede Hemelgoôn!
 Zie ik myn zoon, zo schoon aan 't blinken,
 Als in een zee van ramp verzinken.

Ja, van zo hoogen top van eer,
 Waar op my 't lot ('t geen scheen te willen,
 My aan het stergewelf te tillen)

Gevoerd had, val ik plots'lyk neêr,
 En moet, vol doodelyke pynen,
 In deeze onwaarde boeyens quijnen.

Het vuur, dat myne ziel bezat,
 En door geen ramp was uit te dooven,
 Deed my vermeetelyk gelooven,

Dat myne magt geen paalen had;
 Maar ver van dat die nooit zou stuiten,
 Zie ik die in deez' keetnen sluiten.

'k Heb honderdmaal in storm op zee,
 De lugt zien met het water mengen,
 En hoe Eöol de mast en stengen
 Aan flarden rukte en kraaken deê;

A L C A N D E R,

Ja, 'k zag de steile rotzen beeven,
En 't schuim tot aan 't gesternt gedreeven.

'k Heb honderdmaal de bleeke dood,
Myn dappre daaden zien beloeren,
Als ik de schrik bestond te voeren,
Zo ver myn moed my zulks gebod.
Maar 't glinsterend ligt van twee schoone oogen
Heeft op ons hert vry meêr vermoogen,
En brengt ons vaak in grooter nood;
Of kan ons meerder schrik aan jaagen,
Als blik semvuur en donder slaagen,
Als oorlog; schipbreuk, of de dood.

Elize, wat lyde ik, helaas! al om uw min.
Maar, 'k zie Amintas daar; ik toom myn klagten in.

T W E E D E T O O N E E L.

A L C A N D E R *onder de naam van Orosmannus.*

A M I N T A S.

A L C A N D E R. (den,

Kom, myn verwinnaar, dog verwinnaar zonder stry-
Zie, zie, of myn gemoed, door zo veel ramp te lyden,
Ook van zyn eerste deugd vervreemd is, of ontaard.
Of liever zie, of ik wel trouwlyk werd bewaard.
Gy vreefd misschien, dat ik myn banden zal verbreeken.
Treê toe, ondankbre Prins, nu kuntge u eerloos wree-
Kom nu myn moorder zyn. Ontsla u nu van my. (ken.
Gy zyt dog trouwloos: voegd uw lafheid daar vry by.

A M I N T A S.

Ik kan in u nu dien verwinnaar niet beschouwen,
Wiens moed my straks nog in verwondring heeft gehou-

A L C A N D E R. (wen,

Nog minder zie 'k in u die overwonne ziel;
Wiens grootze en edlen moed myn blind gezigt beviel,
En myn medoogen door zyn luister heeft verkreegen.

A M I N T A S.

'k Ben nog die zelve, die ik was, wanneer uw deegen
Myn

Myn dapperheid verwon : dus spaar die spoorloosheen

A L C A N D E R.

Zyn woord te breeken, is dat eer bezitten? neen!

Na dat uw vader, trots en fier op myn ellenden,
My al 't gepeupel op den hals bestond te zenden,
Na ik door schipbreuk ben gestingerd op uw strand,
En weerloos, zonder magt, vervallen in uw hand,
Komt gy, daar gy my moest voor deeze hoon bevryden,
Uwe eerlooze oogen in myn ketenen verblyden.
Meend gy, o! laffe, met deeze onregtvaarde daad,
Uw zelf te zuivren van die schandelyke smaad
Van een verlooren stryd? of streeld ge uw wuste zinnen,
Door zulk een handling 't hert van uw Prinses te winnen?
't Uur te verhaasten van uw trouw, om zo uw hoofd,
Te sieren met de kroon, uw dapperheid beloofd? (den;
Men heeft verwinnaars wel verwonne, zien versmaa-
Maar overwinnaars te veragten! dat zyn daaden,
Die nog vry verder gaan. Ja hier door kunt ge alleen
De schoone Elize wel verdienen, schoon voorheen
Al aan uw dapperheid niet toegezgd met eeden.

A M I N T A S.

Gy smaald dan nog op my, dog buiten regt en reden;
Terwyl gy weet, myn Heer, hoe min ik zulks verdien.
Gy weet wel, dat geen hoofd zig zelfs gekroond zal zien,
Nog van Elizes min op 't heerlykft zeegepraalen;
Tenzy 't op u, o! Prins, die lauwren komt te haalen;
Waar toe my alle hoop werd van myn lot ontzegt.
't Is ook niet bijk, myn Heer, dat ge ons te laste legt
't Begaan van ontrouw, daar gy zelfs die hebt bedreeven,
Met, staande ons lyfgevegt, uw magt bevel te geeven,
Om Amathis, van volk en voorraad onvoorzien,
Te winnen door geweld. Wat u dan mag geschiën,
Het geen gy onregt noemd, zo moet ge, o! trotsche, wee-
Dat gy 't verdiend hebt, door uw pligten te vergeeten (ten,
In 't breeken van uw woord; en dat gy 't onregt my,
En Vaders doen betigt van snoode schelmery.
Dog wyl ik aan uw deugd verschuldigd ben myn leeven,
Zoo pord myn eer my aan, u ook een blyk te geeven
Dat

Dat myne gunst en deugd; uw deugden evenaard,
 Om zoo de glorie, die ik, buigend voor uw zwaard,
 Te deereiyk verloor, ten deele weêr te haalen.
 Uw leeven en geluk, nu in deeze enge paalen
 Van onze ketenen gekluisterd, kan aan my
 Myn leeven en geluk wel veiligen; maar wy,
 Van beter drift beziel, begeeren deeze zeegen;
 Niet dan regtvaardig, en met dapperheid verkreegen.
 'kWil die verwinning niet door onrecht of geweld;
 Maar, als 't Amintas past, verdienen in het veld: (vleien,
 Want schoon uw boeyens, Prins, myn hoop niet weinig
 k'Zalze egter breeken, en uw vryheid gaan beryên,
 In plaats van my daar van te dienen: ja, ik zal
 In u behouden, zelfs in weêrwil van 't geval,
 Dat geen, dat ik met zugt steeds tragt in u te rooven;
 Dog zonder in myn borst dat opzet uit te dooven,
 Van u voor eeuwig te vervolgen waar ik kan.

A L C A N D E R.

Zeer wel, myn Heer, en ik beloof daar tegens dan,
 Dat ik altoos, u zal verwinnen, en doen leeven.

A M I N T A S.

Wat wiltge intussen dat ik doe?

A L C A N D E R.

My vryheid geeven,
 Om hier een oogenblik alleen te zyn. De stryd,
 De zee, de schipbreuk, en myn aangewende vlyt,
 Om 't ongelukkig strand te winnen, doen myn kragten
 Bezwyken, en myn geest, vermoeid, naar slapen tragen.

A M I N T A S.

Aanstonds, indien gy wilt.

A L C A N D E R.

Ik eisch nog wil niets meêr,
 Laat my een weinig rust.

A M I N T A S.

Ik ga.

A L C A N D E R.

Vaar wel, myn Heer
Alcander legt zig te rust.

A M I N T A S.

A M I N T A S.

Wat ben ik onbequaam, door wreede zielsverdrieten,
Om aan myn geest zo zoet een rust te doen genieten.

D E R D E T O O N E E L.

L I C A S, A M I N T A S, A L C A N D E R *slaapende.*

L I C A S.

Myn Heer, ik moet u stil doen een geheim verstaan,
Indien gy zwygen wilt.

A M I N T A S.

k'Belooft het u, wel aan.

L I C A S.

Elize heeft aan my volstrekt bevel gegeven,
(En 't is gevaarlyk, haar verzoek te wederstreeven,)
Dat ik haar deezen nagt den Roover zal doen zien.
De nagt die valt, zy naakt, haar wil die moet geschiên.

A M I N T A S.

Ag! zo haar wreede hand hem dan eens' deed érlangen
De vrugten van haar haat! 'k wil, wat zy aan zal vangen,
Bespieden, zo ik kan; want zulk een raazerny
Zou haar een snoode smet aanvryven, die men my
Verwyten zou; wyl ik die schennis kan verhoeden.

L I C A S.

Gy kond uit dezen hoek, daar 't niemand zal vermoeden,
Al zien wat zy begint. Maar 'k hoor gerugt, myn Heer!
Zy is het zelfs. Verberg u spoedig, toef niet meêr.

A M I N T A S.

Ag! hoe onmaatig zyn myn rampen en myn quaalen!
Zy wil veel ligt aan hem alleen de wraak betaalen,
Die ze in haar boezem voed; en ik, o! Goon, voel my,
Daar door bestreedten met een wreede jaloezy.

V I E R D E T O N E E L.

L I C A S, E L I Z E. A M I N T A S *ter zyde,*
A L C A N D E R *slaapende.*

L I C A S.

'k **H**eb dan uw wil volvoerd, Mevrouw, en gy kond
heden Den

Den fieren Roover zien, en veilig binnen treden.
 In zo veel lyfsgevaar begeef ik my om u.
 Hy is alleen, en slaapt; voldoed uw wenschen nu.

V Y F D E T O O N E E L.

ELIZE, ALCANDER *slaapende*, AMINTAS *ter zyden*,

ELIZE.

O! wraak! o! raazerny! o! driften van het minnen!
 Waar toe vervoerd gy my? wat, wat ga ik beginnen?
 Maar gy, die ik geloof, dat by de Goden leefd,
 Bestier myn zwakke hand op dat ze u weêrwraak geeft.
 Kom, schraag myn teeder hert, dat ziedend, en aan
 't branden,

Gereed is 't uwer wraak den Roover aan te randen;
 Op dat ik met dit staal de ontmenschte borst doorgrief.
 Versterk my,

ALCANDER *droomende*.

Tegens my, Elize? hoe, myn lief!

ELIZE.

Hy noemd my. Goôn!

ALCANDER *droomende*.

Nagy my trouwheid hebt gezworen,
 Helaas! wat raazerny!

ELIZE.

Maar leenen wy onze ooren
 Niet aan een valsche droom, daar zyn Beschermgeest ligt
 Hem door bevryden wil. Myn wraak moet zyn verrigt.

AMINTAS, *schielijk te voorschyn koomende, weêrhoud haar*.
 Mevrouw! wat wilt gy doen?

ELIZE.

Hoe! Prins, gy my beletten;
 Gy u in myne wraak voor deezen Roover zetten?
 Amintas my bespiên?

ALCANDER *ontwaakende*.

Zyt gy het, myn Prinses?
 Elize, ag! ag! myn lief! myn hart en zielsvoogdes,
 Mag ik nog eens in 't eind aan uwe voet geboogen,

Uw

Uw knien omhelzen?

E L I Z E.

Ag! wat zie ik voor myn oogen?

Bedriegd my myn gezigt! waar ben ik, groote Goôn!

Zie ik Alcanders schim dan midden uit de doôn

Verreezen? ag! ik schrik! of zou hy 't zelve weezen?

Maar neen, dit kan niet zyn!

A L C A N D E R.

O! ja, verlaat uw vreezen,

Ik ben die minnaar zelfs, die maar te veel geluk,

En eer geniet, Mevrouw, indien, in zo veel druk,

En straffe ballingschap, als ik reeds heb geleden,

Dat schoone beeld, van my standvastig aanbeden,

De trouw, die zy my zwoer, nog in haar ziel bewaard;

Maar 'k ben de ellendigste, en rampzaligste op der aard;

Zo ik dat hert, van u voorheen aan my gegeven,

Niet meêr bezit, Mevrouw.

E L I Z E.

Helaas! 't geen ik zoo even,

Tot wraak van uwe dood, gereed was te bestaan,

Behoorde u van die vrees, en twyffeling te ontslaan

Omtrent myn trouwe min. O! opperste der Goden;

Zo uw gedugte wil, myn wil niet had geboden,

En door uw magtige arm myn raazerny besnoerd;

Indien myn wreede vuist die gruwel had volvoerd,

En ik Alcander, die my waarder is dan 't leeven;

Op een barbaarsche wys, den doodsteek had gegeven,

In welk een jammerpoel van wroeging en verdriet

O! dosle minnaares, had gy u zelven niet

Door ligtgeloovigheid gedompeld! wat kan 't minnen;

Wanneer een dwaaling plaats verkrygt in onze zinnen;

Ons niet al gruwelen onnoozel doen bestaan!

A L C A N D E R.

Mind gy my nog, Princes, en is het waar! wel aan,

'k Wil van die rampen en ontelbere gevaaren,

Die my steeds volgdent, dan het minste niet bewaaren

In myn geheugenis. Ja, zelfs myn fiere moed

Ver-

Verliest de laffe vrees voor al die tegenspoed,
 Die my nog naakend is, en wyl 't de Goon gedoogen,
 Dat ik nog eens in 't eind beschouw uw minlyke oogen,
 Zal ik my nimmermeer beklagen van al 't leed,
 Dat zy my lyden doen.

ELIZE.

Ja, waarde Prins, vergeet
 't Verledene ongeval, en laat ons niets meêr vreezen;
 Nu ons den hemel zulk een weldaad heeft beweezen,
 Dugt ik geen rampen meêr, en stel onfeilbaar wis,
 Dat hy niet te vergeefs voor ons veranderd is.
 Onze onbezweeke min, door zo veel tegenspoeden
 Gepynigd, en gedrukt, doen my met regt vermoeden,
 Dat het den hemel heeft behaagd, door zo veel rouw
 Dat te beproeven, 't geen hy naamaals zeegnen wou.

AMINTAS.

Gelukkige Prinses, een ongelukkig minnaar
 Kan hier aan u, en myn ontzaglyke overwinnaar,
 Niet als een voorwerp zyn van droefheid en verdriet.
 Het zyne zou 't vermaak, 't geen gy zo mild geniet,
 En wederzyds gevoeld, beroeren en verstooren.
 Maar gy gehaate Prins, die enkel schynd gebooren,
 Om myne wenschen, hoe regtvaardig en gegrond,
 Te wederstreeven, en te hindren, waar gy kond,
 Wat invloed van 't gesternt, of hemelsche ongenaden,
 Heeft my dog opgehitst, my zelve te verraden?
 Wat heimelyke drift my spoorloos aangezet,
 Dat ik u tegens dank beminde, daar de wet
 Der bilke reden my verpligte, om u te haaten?
 Dog 'k ben uw goedheid die my 't leeven heeft gelaaten
 Veel schuldig, en Elize, indien 't haar lust, myn Heer,
 Die kan getuigen zyn, hoe vlytig en hoe teêr,
 Ik u die weldaad zoek trouhertig te vergelden.
 'k Wil, schoon myn vader zig hier wreev'lig tegenstelden,
 Uw ketens breeken, en voldoen myn woord en trouw;
 Maar weet, myn Vyand, die ik doodlyk voor my hou,
 Dat ik gehoorzaamheid aan 't wreede lot moet toonen,
 't Geen

't Geen my zo wreed regeerd; 'k moet u nog eens die
fchoone,

Betwiften: want naardien my al myn hoop begeefd,
En 't ftrengte Godendom het dus befchooren heeft,
Dat ik haar missen moet, zal ik, ten minften, tragten
't Hert te bedroeven, dat ik nimmer kon verzagten.

ELIZE.

Neen, neen, Amintas, gy zult nimmer iets van my
Verkrygen langs dien weg. Ja, blyf voor eeuwig vry
Uit myn gezigt, zo gy volhard myn Prins te haaten.

AMINTAS.

Wagt egter niet dat ik, van alle hoop verlaaten,
Myn medeminnaar ooit in rust gedoogen zal,
'k Zal steeds zyn zoete min verbitteren met gal;
Ja, zelve na myn dood hem met myn fchim nog plaagen.

ELIZE.

Neem zyne vriendschap aan, die yder zou behaagen.

AMINTAS.

Dat hy beminlyk is, is 't geen ik in hem haat:
Hier door wint hy uw gunst, en ik, blyf fier verfinaad,
En hierom kan myn hert zyn vriendschap niet ontvan-
gen. *tegen Alcander.*

Ja, wreede hinderpaal van al myn zoet verlangen,
Die voor myn min, en my op 't hoogft gevaarlyk zyt,
Ik moet u agten, fchoon de reden zulks niet lyd,
Die my steeds aanzet naar uw ondergang te tragten.
Maar, al die fchoone tyd, die ik met ydle klagten
Verfpil en doorbreng, kan ik met meêr nut beftêen,
In 't houden van myn woord, aan u beloofd voorheen.

ZESDE TOONEEL.

ELIZE, ALCANDER.

ELIZE.

Amintas, zelfs gewoon zyn edle moed te toonen
Omtrent zyn vyand, zal zig zelve niet verfchoonen,
Om uwe ketenen te breeken. Maar, ik bid
Dat gy Elize, zo ze u boezem nog bezit,
Uw zeldzaam lot verhaald; en wat u heeft bewoogen,

D

Dat

Dat gy myn trouw, dus lang, hebt met de naam bedroogen
Van Orosmannus?

A L C A N D E R.

Toen, Mevrouw, met my begaan,
My't trouwloos opzet van haar Vader deed verstaan,
(Die, met een valsche glimp van reën, myn onderzaaten
Aan't muiten had doen slaan, en myne zy verlaaten;
En om zyn optogt naar myn landen des te meer
Te dekken, Griekenland vol zorg hield in 't geweer.)
Zag zy my, de eerstemaal, haar last weerspannig weezen;
Een ongehoorzaamheid uit teëre min gereezen.
Ik liet myn erfen troon, ten prooi van 't onbescheid
Van uwen Vader; dog uw edelmoedigheid,
Hield zig hierom vergramd. Het al te zorglyk vreezen,
Voor slegts een oogenblik van myn Prinses te weezen,
Deed my die grampschap in de wind slaan: maar toengy
U diende van de magt, en groote heerschappy,
Van uw schoone oogen; wierd myn ziel in 't eind ge-
dwongen, (gen,)

(Doortwee gevaaren, die my dreigden, voor't gedron-
U te verlaaten, schoon 't my hard viel. Op de zee,
Vond ik de rampen niet veel minder, als die 'k leé;
'k Wierd van de winden gins, en herwaards heen gedree-
En in Cilicie had alles my begeeven. (ven,

E L I Z E.

't Is my niet onbekend, dat toen de dapperheid,
Wierd van 't geluk verrast, en eindlyk uw beleid
Een kwaaden uitslag gaf; een jongling wierd verslaagen,
Die voor Alcander wierd gehouden.

A L C A N D E R.

Ja, zy zaagen
Hem aan, voor my, Prinses, door dien hy my geleck
In lyfsgestalte; en het gezigt, met steek op steek,
Op't wreedst mishandeld, deed hem voorts onkenbaar
blyven:

En't geen nog meêr hun waan in deezen quam te styven,
Dat was myn harnas, 't geen hy aan had by geval.

Dit

Dit vals gerugt dan van myn dood, fluks overal
 Verspreid, bedroog die geen die naar myn leeven tragten,
 Dies raakte ik te eenemaal myn vyand uit gedagten,
 Die alles, tegens my, schein vrylyk toegestaan.
 Te water en te land, met rampen overlaân,
 Was my niets ovrig van myn magt, en oorlogskielen,
 Als slegts een enkel schip, en weinig edle zielen,
 Die, ver van in dien nood, en deerlyken staat,
 Hun Veldheer te verraân, met dapperheid en raad, (ven,
 Hem dienden als voorheen. Wy dan van strand gedree-
 En door Pysanders heir vervolgt, Mevrouw, begeeven
 Ons fluks in zee, die gantsch onstuimig en ontfeld,
 Onze eenigste uitkomst was voor 't toemeloos geweld
 Van uwen vader. Na 't ontkomen dier geyaaren;
 Geslingerd door de wind, en ongestuime baaren,
 Zag ik myn schip in 't kort te midden van dien nood,
 Door Orosmannus fel besprongen. Ik, de dood
 Braveerende in 't gezigt, door wanhoop aangedreeven,
 Deed hem myn moed en kragt, ten koste van zyn leeven
 Gevoelen. Ik op 't selst verbitterd, en gefart,
 Door myn rampzalig lot, bevond myn moedig hart,
 Zo onverbiddlyk voor de roovers, datze in 't korten,
 Of sneuvelden door 't staal, of in de golven storten,
 En zo de strengheid van een lang getergt gemoed,
 Dat eindlyk zeegepraald, ten koste van hun bloed,
 Beproofde; dog terwyl hun dood, myn toorn verzagten,
 Schonk ik aan 't bootsvolk, dat al beevend niets verwag-
 Als diergelyken lot, het leeven: maar 'k bestond (ten
 Hun naauw te ontwaap'nen, of myn schip dat ging te
 Ik, zo gelukkelyk, dat groot gevaar ontweeken, (grond.
 Greep nieuwe moed, Mevrouw, en nam dit voor een te-
 ken,

Van myn aanstaand geluk. Na 'k my dan had beraân,
 Nam 'k de gedugte naam van Orosmannus aan:
 Een naam, die 'k wift, Prinses, dat Cyprus troon deed bee-
 ven,

En my in deezen staat, schein schyn van hoop te geeven,

Dat mooglyk de naam van Roover, meêr Mevrouw,
 Dan die van Koning, op het hert vermoogen zouw
 Van uwen vader. Dog zo dra my kwam ter ooren,
 Dat dien ondankbaaren het leeven had verlooren,
 Zond ik Sebastes, die 'k vertrouwde, herwaards aan,
 Om aan, Mevrouw, het vals gerugt te doen verstaan,
 Van myne dood.

ELIZE.

Ag, Prins! waarom voor my verborgen,
 Hoe 't uwe kloekheid was die koningen deed zorgen,
 En vreezen voor uw moed; waarom my niet gemeld,
 Dat het gebied der zee, stond aan een oorlogsheld,
 Die ik, gelyk een slaaf geboeid hield in de keten
 Van myne liefde en min? ha! wat had dit te weeten,
 Myn groots gemoed gestreeld! en voor een kleinetyd,
 Myn ongeruste ziel ontslaagen en bevryd
 Van argwaan en van vrees, die my om 't selst bestreeden.
 Hoe wreed was 't Godendom geweest, zo 't myn gebede
 Die 'k vaak tot uw verderf uistorte, had voldaan? (den,
 Hoe ligt had gy u zelfs, of my, o Prins! verraan
 Door zulk een veinzery, die my had können dooden?
 Woud gy u zelven dan doen haaten als een snooden?
 Weet gy niet dat de min de veinzereyen wraakt,
 Of dat men daar door aan bedrog zig schuldig maakt?
 Waarom, dan onze min ontruft, myn Héer?

A L C A N D E R.

Myn pöogen,
 Was om te ontdekken, wat een ander zou vermoogen
 Op uw gemoed, Mevrouw, opdat dan in zyn dood
 Myn afgepynigd hert dat doodsvermaak genoot,
 Van u, uw kwaade keur, en ontrouw, te zien doemen.
 Een medeminnaar die op 's vaders gunst kon roemen,
 Die deed my vreezen dat.....

ELIZE.

Ag! waarde Prins, laat af
 Van deeze ondankbre taal. Wat schyn van reden gaf
 Elize aan u, om haar standvastheid te mistrouwen?

AL-

A L C A N D E R.

Ag! wie kan minnend, zig van minnendy onthouwen?

E L I Z E.

Ik, die aan uwe trouw nooit eenig twyffel sloeg,
 Wanneer ik allermeeft, ja meerder als genoeg,
 Op een ondankb're wys uw ontrouw had te vreezen:
 Waut wie, wie laat zig niet verlokken en beleezen,
 Door de bekoorlykheên van Afie? en ik weet,
 Hoe los, en ligt, men een afweezende vergeet.
 Toen gy, myn Prins, u hebt in Afie opgehouden,
 Voede ik geen minnendy; nog dorst uw woord miftrou-
 wen.

Ik hield geen minnaar zo getrouw als u; maar gy,
 Gy deed dat liefdensregt, niet wederom aan my;
 Daar gy, ondankbaare, myn trouw zo klein waardeerde,
 Terwyl dat ik om u, een trotze magt braveerde.
 Geloof, geloof, dan vry dat hy op 't hoogft misdoed,
 Die te onregt, in zyn hert ghaate vlammen voed
 Van wreevle minnendy; of, buiten fchyn van reden,
 Zig zelve fchuldig maakt aan snoode ondankbaarhe-
 Dus is het nutter uw ontfchuldiging geftaakt, (den.
 Wyl zy de misdaad niet verligt, maar zwaarder maakt.

A L C A N D E R.

(ken,

Laat dan uw fchoone hand 't ondankbaar hert doorftee-
 En zock uw ongelyk vry in myn bloed te wreeken.

E L I Z E.

Een die beminlyk is, die fpreekt de min ligt vry.

A L C A N D E R.

'k Ben waard, Mevrouw, dat ik de fnoodfte straffen ly,
 En wreedfte dood bezuur, zo 'k oorzaak heb gegeven
 Om u te ontruffen.

E L I Z E.

En ik agt uw dierbaar leeven,
 Zo veel, dat 't minfte leed, het geen gy lyden zou,
 Myn Heer....

A L C A N D E R.

Dat zou de wraak verzagten van, Mevrouw.

D 3

E L I

E L I Z E.

(den,

Neen, my doen sterven, Prins. Maar staaken wy deez' re-
 En laaten we onze zorg; en vlyt veel eer besteden,
 Aan't denken om 't gevaar, in welk, myn Prins, zig vind.
 Uw leeven staat nu aan Nicanor, die ontzind, (men.
 Geen schelmstuk zal ontzien om tot zyn wraak te ko-
 Dog, laat ons hooren wat zyn zoon heeft ondernomen;
 Hy naderd ons.

Z E V E N D E T O O N E E L.

E L I Z E, A M I N T A S, A L C A N D E R.

W E L I Z E.
 el, Prins? ^A

A M I N T A S *tegens Alcander.*

'k Heb alles onderstaan;

Tot uw behoud, myn Heer, dog ydle vlyt gedaan;
 Myn vaders bliñde drift, die 'k niet zie om te zetten,
 En dubbele wagten, die den uitgang hier beletten,
 Bekommeren myn ziel, en houden u, en my,
 Onzeker om 't gevaar van zyne raazerny,
 En zugt tot dolle wraak met zekerheid te ontduiken:
 Dog daar de magt ontbreekt, daar moet men list gebrui-
 ken.

Leg uw gewaad dan af, en trek myn kleed'ren aan,
 Om met Elize. voor Amintas door te gaan.

Mist ons deez' aanslag om uw ketenen te slaaken,
 Zo zal ik met geweld u tragten vry te maaken,
 In spyt zelf van de dood: 'k heb Licas op myn zy,
 En hy zal ons besluit begunstigen, zo gy,
 Gelukkig minnaar van Elize, 't goed kond vinden,

E L I Z E.

Wy volgen uwen raad, o! Prins die 'k gaern beminden,
 Dog, tegens wil en dank, rampzaalig heb gemaakt,

A M I N T A S.

Dien ongelukkigen, wiens min gy hebt gewraakt,
 Moet aan zyn leed zig zelfs alleen maar schuldig agten.
 Maar Licas zal ons reeds met ongeduld, verwagten.

L a a t

Laat ons dan derwaards spoên, en wiffen van gewaad.

ALCANDER.

Ik volg u; dog verhoop niet dat ik om deez' daad,
 My minder tegens u, als vyand aan zal zetten,
 Zo lang ge Elize zult haar vrye keur beletten.
 Zo lang zy zugten zal in uw gehaate dwang,
 Zal zig Alcander steeds opoffren voor 't belang
 Van Cyprus Ryksprinfes: ja gy zult Paphos wallen,
 Als Amathis, eclrang zien in myn magt vervallen:
 Weêrhou uw gramfchap flegts, en voed geen haat in 't
 hert,

Amintas; maar gedenk om wien 't begonnen werd;
 't Is om Elize, Prins; en, om haar te behaagen,
 Zo moet men alles doen, zo moet men alles waagen.
 Die haar verdienen wil moet geen gevaar ontzien.

AMINTAS.

't Zal alles, ook myn Heer, om haar alleen gefchiên.
 Ik zal myn aanflag, om die fchoone zien gelukken,
 Of niet, als met myn dood voor 't wreev'lig noodlot
 bukken:

En, dapp're Roover, 't staat zo wel aan u, als my
 Vry, 'tal te waagen, om een goed van die waardy.

Einde van het vierde Bedryf.

ALCANDER,
VYFDE BEDRYF.
EERSTE TOONEEL.

ALCIONE, ELIZE,

ALCIONE.

Is't mooglyk, zuster, dat uw ziel geheel ontflaagen
Van 't leed, met zo veel regt in 't droevig hert gedraa-
Dus onbelemmerd kan tot blydschap overgaan? (gen;

ELIZE.

Ha! myn Alcander leefd; niets kan myn vreugd weêr-
Dien grooten Orosman is my getrouw gebleeven (staan,
En het gevaar ontsnapt dat toelei op zyn leeven.

Besluit nu zelfs hier uit wat maat myn blydschap heeft,
Terwyl my 't Godendom zo mildlyk wedergeeft,
Een zielschat, die zo lang geschat was voor verlooren.

Maar de overvloed van vreugd, my op een tyd gebooren,
Belemmerd myne tong, en overstelpt myn hert;

'k Wil alles zeggen, dog myn taal die blyft verwerd
Door de eerste kragt van vreugd. Alcander dan, myn
Is dien gevreesden held, is dien gedugte ontruster (zuster,
Van....

TWEEDE TOONEEL.

CLARICE, ELIZE, ALCIONE.

CLARICE.

Ag! Prinfessen! ag! beschreid het ongeval,
Dat Cyprus ligt eerlang, gevoelig treffen zal,
En van een dappren Prins, tot ons verderf berooven.
Amintas, ziende het vuur van wraak niet uit te dooven,
In 't hert zyns vaders, als met Orosmannus dood,
Wiens dapperheid, en magt, hy vreezen blyft, besloot,
Door een bedagte list, zyn ketenen te slaaken,
En door 't verwisslen van zyn kleedren vry te maaken;
Den aanslag was alreeds, begunstigd door de nagt,
Gelukt, en Orosman in veiligheid gebragt,
Wanneer Nicanor, door zyn wraakzugt aangedreeven,
Een

Een wreeden dienaar had bedektlyk laft gegeven,
 Om hem te dooden: dog die snoode, door 't gewaad
 Misleid, treft onzen Prins, en kende hem, laas! te laat.
 Men heeft den fchelm wel vast, en op de daad gegreepen;
 Dog hy beleet, wanneer men hem ter straf zou fleepen,
 Dat hy Nicanors laft flegts volgde in deeze daad;
 En prins Amintas, in-deez' deerlyken staat,
 Beklaagt zig niet zo zeer van zyne ontvange wonden,
 Als wel, om Orosman, die weér gevat, gebonden,
 Vast werd ter dood geleid; die vorst Nicanor heeft
 By 't magtig Godendom, dat in den hemel leefd
 Bezwooren: en dien Prins, met droefheid overlaaden,
 Die hy veroorzaakt heeft, door blinden drift geraaden,
 Pleegt raazernyen die niet voegen aan een vorst;
 Ja, had zyn handen reeds met 's Roovers bloed bemorst,
 Ten waare Amintas, zelfs tot 't uiteind van zyn leeven
 Grootmoedig, zulks weérhield, en hem bleef tegen-

ELIZE. (streeven.

Helaas! Clarice, is 't waar, het geen gy ons verteld?

CLARICE.

Maar al te waar, Mevrouw.

ELIZE.

Ag! werd dien dappren held,
 Myn waarde Alcander, my dan weér op nieuw benoo-
 Is hy gevangen? (men!

CLARICE.

Ja.

ELIZE.

O! wraakzugt niet te toomen!
 Wat zyn de gunsten van den hemel kort van duur!

ALCIONE.

Hoe staat het met den Prins?

CLARICE.

Die staat van uur tot uur,
 Als 't Godendom behaagd, de laatsten snik te geven.

ELIZE.

Ag! myn Alcander, ag! my waarder, als het leeven.

D 5

AL-

ALCIONE.

Ag! waarde Amintas, ag! hoe deel ik in uw druk!

ELIZE.

Gy mind Amintas dan?

ALCIONE.

Dog tot myn ongeluk?

Ja, ja, Elize, ik heb hem liefde toegedraagen.

Van dien tyd, dat uw min hem was om 't hert geslaagen,

Leed ik dat leed om hem, 't geen hy toen leed om u:

Maar, waarde zuster, schoon het Godendom zig schuw,

Voor onze zugten toond, en dat we een lot beklaagen,

Zo groeid het myne nog, door 't geen ik u zie draagen,

Ag! wou den hemel, van zyn strengheid eens verzagt,

U slegts zo gunstig zyn, als hy my stuurs veragt,

En u, uw Roover naar uw wenschen doen genieten.

Gelei my dan ter plaats, daar ik, door zielsverdrieten,

Op 't allerfelst bestormd, Clarice, nog deez' dag,

Toon wat de wanhoop op een grootze ziel vermag.

ELIZE.

Wel aan, Alcioné, kom, doen wy, door ons sterven,

Ons deerlyk liefdenslot de onsterflykheid verwerven.

D E R D E T O O N E E L.

NICANOR, ELIZE, *Lyfswagt-*

NICANOR.

Waar heen, Prinses? vertoef, en weet dat Orosman,

Op nieuw gegreepen is; en dat dien Zeetieran,

Nu vast bewaard, indien Amintas komt te sneeven,

Aan zyne ontvange wond, door duizend doên het leeven,

Zal missen. Gy verbleekt op 't hooren van deez' reên,

En nog is zyn gevaar veel grooter; want ik meen,

Dat dien Barbaar wel haast zyn dagen zal zien enden,

Indien dat Paphos, door zyn woedende oorlogsbenden,

Alreeds belegerd, komt te vallen in zyn magt:

En gy, Elize, nog myn zoon, welk heeft getragt,

Hem

Hem, tegens mynen wil, in veiligheid te zetten,
 Nog eenig sterfelyk mensch, zal dit besluit beletten.
 De naam van roover geeft hier regt toe aan de geen,
 Die hem gevangen heeft: en de Oppermogentheên,
 Die konnen 't als geen quaade of euvle misdaad agten;
 Dat wy een snooden schelm, die ons belegerd, sagten.
 Dog schoon 't geviel, dat prins Amintas wierd hersteld;
 En deeze stad verlost van 's Roovers krygsgeweld;
 Zo zal dit alles nog zyn leeven niet bevryden,
 Ten zy hy aflat van Amintas te benyden,
 En 't huuwlyk met Mevrouw, in 't welk zyn heil bestaat,
 Vrywillig toe zal staan. Pleeg met den Roover raad;
 Men leid hem herwaards aan, en ziet hem te bewcegen,
 Dat hy myn voorstel, daar zyn heil in is geleegeen
 Omermt; terwyl dat ik my heen spoê daar 't gevaar
 Van Paphos my vereist,

V I E R D E T O N E E L.

J E L I Z E *alleen.*

Ja, ga vry heen, Barbaar!

Dog denk niet, dat de vrees ons ooit zo laf zal maaken,
 Als u. Ag! groote Goôn, die, door de slinkze zaaken,
 Te dulden van die schelm, zyn helpers schynt te zyn;
 Verdiend men dan uw haat, wanneerwe op 't minst in
 schyn,

Door edle deugden, tragt uw Godheên te evenaaren?
 Vervolgt ge Alcander dan, met zo veel zielsgevaaren,
 Om dat hy my bemind, en in die min volherd?

Ag! Prins, die, zonder my, zo veel verdriet en smert,
 Niet hoefde te ondergaan; nog rampen te beschryen:
 Waar spaart u 't Noodlod toe, heeft het die willen
 vleyen,

Diestraf beschooren was, met de onverhoopte vreugd,
 Van een gelukkig uur? een hoop, en zielsgeneugt,
 Die als op eene tyd vervloog, en wierd gebooren.

V Y F.

A L C A N D E R,
V Y F D E T O O N E E L,
E L I Z E , A L C A N D E R .

E L I Z E .

(ren,

Ag! wat heeft 't Godendom ons nog in 't eind beschoo-
Myn waarde Alcander?

A L C A N D E R .

Niets, als slegts de roekloosheid,
Op 't wreedst te straffen, in een minnaar, die zig vleid,
Dat hy bequaam is, om Elize te behaagen;
Wiens leeven doodlyk is voor 't heil van haare dagen;
Maar zoekt myn vyand 't eind van myne, nu hy lyd,
Dat ik Mevrouw mag zien, zo strekt die strenge vlyt
My tot myn grootste vreugd.

E L I Z E .

Dit voor een gunst te reeknen,
En dank te weeten aan uw vyand, dat zyn teeknen,
Dat gy hem te onregt kend: want weet dat deeze daad,
Aan welk ge u agt verpligt, is 't allerquaadste quaad,
Dat gy van zyne haat, en ik met u moet schroomen:
En gy zult uit het geen, by hem is ondernoomen
En 't lydloos hertenleed het geen men voegen zal,
By al uw rampen, zien, uw naakende ongeval.
Men wil dat gy, (ik durf't naauw zeggen,) zult verkiezen.
My te verlaaten, of het leeven te verliezen:
'k Moet, of Amintas, dat onmooglyk kan geschiën,
Beminnen, of ik moet Alcander sterven zien.
Zal ik tot echtgenoot, een die ik haat verwerven,
En zien een Minnaar, die my aanbid, deerlyk sterven?
Spreek uit de borst, myn Heer, en toon in deezen staat,
Aan myn verliefde ziel, hoe ver uw liefde gaat.
Kies zonder uitsfel, of Elize, Prins, of 't leeven:
Uw keur zy hoe ze wil, 'k zal die niet tegenstreeven.
Zo gy de dood ontziet, dan zal ik, trots de haat,
Die ik Amintas draag, en noð deez' borst verlaat;
Dien minnaar trouwen, schoon affchuwlyk in myn
oogen;

Want

Want 'k heb om uwen 't wil, het al in myn vermoogen,
 En kan het al bestaan : dog zo uw lievend hart,
 Om my, de dood versmaad, en 't wreevlig Noodlot tart?
 Zo zal geen trotze magt, myn ziel zo zeer vervaaren;
 Of, myne trouwheid, zal uw trouwheid evenaaren.
 Ja zelfs geen Godheid, zal my hindren, nog weêrstaan,
 Om met een Prins, die 'k min, een sterflot te ondergaan :
 En, 'k zou, rampzaal'ge Prins, voor u nog meerder
 waagen,

Zo 'k meerder kon bestaan. Volg dan uw welbehaagen.
 Maak, maak ons lot, myn Heer, 't hangt van uw schikking
 Kies zonder my uw heil, of kies met my het graf. (af,

A L C A N D E R.

Men doet my ongelijk, in my te laate kiezen,
 Of u te missen, of het leeven te verliezen :
 En die, die keur my geeft, die kend my niet te regt ;
 Of, oordeeld van een vuur, door u onttoken, slegt.
 Kond gy wel twyf'len, vry van gramschap, aan wat zyde
 Myn keur zou overslaan? zo al myn ziel moest lyde,
 Dat ik, door schynreên, wierd voor trouwloos aangezien;
 Zo kon my grooter smaad als deeze niet geschiên.

Ag! zo ik uw geluk, de welstand uwer daagen
 Verlangen kon, Prinses, door enkel te verdraagen,
 Dat u Amintas tot zyn bruid kreeg! 'k zou dien dag,
 Verhaasten zo ik kon; en zo myn dood vermag,
 Dit doodlyk huwlyk te bevordren! 'k zal myn leeven,
 Vrywillig in de hand myns medeminnaars geeven.
 Maar, om dat leeven u te missen, groote Goôn!
 Is my, op 't allerwreedst, een middel aangeboon,
 Om 't my door wreeder wys, en straf te doen verliezen,
 Als ooit Nicanors haat op 't heevigt kon verkiezen.

E L I Z E.

Laat ons dan door de dood ons van dat leed ontslaan,
 En 't wreede noodlot, Prins, niet langer wederstaan.

A L C A N D E R.

Ag! een rampzalige, die duizend ongelukken,
 En een onwaardig lot zoo deerlyk onderdrukken,

Be-

Bemind u, en zou zien, dat gy daar deel in had?
 Een Prins, die 't zyn geluk, en hoogste glorie schat,
 Te kunnen roemen, in uw ketenen te draagen;
 (En loons genoeg geniet voor zyn geleden plaagen,
 Nu hy, meêwaarig, u ziet deelen in zyn leed,)
 Die zou die schoonheid, dien hy aanbid, dan zo wreed,
 Zien sterven? groote Goôn! die enkele gedagten,
 Moet een verliefde ziel, als myne, doodlyk agten.
 Neen, neen, Elize, denk, dat uwe dood alleen,
 Myn dood verzaaren zou met meêr verschriklykheên.
 Denk, dat de wreedste dood myn hert nog zal verblyden,
 Wanneer ik die voor u, en zonder u, zal lyden;
 En wie, wie weet, Mevrouw, of niet 't vergramd gemoed
 Der Goden, word verzagt door 't storten van myn bloed;
 En of den Hemel, naar het spillen zyner plaagen,
 Op my, in 't eind, zyn gunst aan u niet op zal draagen?
 Want hy, die zo veel schoon heeft met uw deugd ge-
 Heeft ook gewis voor u een beter lot bewaard: (paard,
 En staat het in de magt der Opperhemellingen,
 Om ooit een sterveling de magt des doods te ontwringen,
 Wie kan, als gy, die gunst verhoopen van hun magt,
 Als zynde een proeffstuk, van hun handen voortgebragt?
 Behouw uw leeven dan, Prinses, en laat een minnaar,
 Met meêr verdiensten, als Alcander, vry, als winnaar,
 De plaats vervullen van een Prins, die van zyn jeugd,
 Steeds de oorzaak is geweest van al uw ongeneugd:
 En die van 't Godendom geen schoonder dood kan hoo-
 Als met uw leeven, door zyn leeven, vry te koopen. (pen.

ELIZE.

Ag! kon ik wreeder eind wel vreezen van de Goôn,
 Of onverschoonlyk, my besmetten met meêr hoon;
 Als met uw deerlyk lot ondankbaar te overleeven?
 Hoe durft gy zulk een raad aan uw Elize geeven,
 En haar het leeven, 't geen gy moedig zelfs veragt,
 Voorstellen als haar heil? hou op dan, Prins, en tragt
 Door zulke wreede reên, myn ziel niet te vertfaagen;
 Nog maak de dood voor my niet zwaarder om te draa-
 gen;

Gun

Gun dat ik deelgenood in uwe glorie zy:
 En denk, Alcander, dat de quaalen die ik ly,
 Met 't storten van myn bloed, en leeven zullen enden:
 En denk vry, dat de min nooit groeter quaalen kenden,
 Als te beminnen, weêr bemind te zyn van een,
 En dan die minnaar te verliezen. Maar, waar heen,
 Spoed zig Clarice dus verbaast? laat ons haar hooren.

Z E S D E T O O N E E L.

CLARICE, ELIZE, ALCANDER.

CLARICE.

't Is uit met Cyprus; ag! Mevrouw, wy zyn verlooren.
 De Stadt is in de hand des vyands reeds, en gy,
 Zyt van 't gemeen gevaar, het geen ons dreigd, niet vry.
 De woeste krygsknegt is vast doende, aan alle kanten,
 Het stormtuig voor den muur van 't weêrloos hof te

ELIZE. (planten.

Helaas! ik twyffel niet aan 't deerelyk verhaal,
 En hoor, reeds al te klaar, 't geklikklak van het staal.

ALCANDER.

Daar ik ben, heeft, Mevrouw, in 't minst gevaar te vreezen.

ELIZE.

Zo gy geloofd, myn Heer, dat ik vertsaagd zou weezen,
 Terwyl gy my verzeld, zoo kend ge Elize niet.
 Een edelmoed'ge ziel, die kan ook in 't verdriet,
 't Geen andre treft, of dreigd, bekommerd zyn en deelen:
 Want zo ik my gerust, mag met de glorie streelen,
 Dat gy my regt bemind, zo zal, o! groote Goôn,
 De Prins Amintas, en zyn wreede vader, schoon
 Uw gramfchap heel onwaard, beproeven....

ALCANDER.

Zyt te vreedden,
 En oordeeld van een hert, dat wetten kend, nog reden,
 Als die gy geeft, Mevrouw, (en zorg heeft nog verdriet,
 Als enkel en alleen dat het u vreezen ziet,)
 Heel anders. Neen, de Prins zal met zyn vader leeven.

Z E

A L C A N D E R,
Z E V E N D E T O O N E E L.

A R G A N T E S, A L C A N D E R, E L I Z E, C L A R I C E,
en Gevolg van gewapende Zeeroovers.

A R G A N T E S.

Draag zorg, krygslieden, dat geen moedwil werd bedreeven:

Dog zoeken wy, vooral, den Koning onzen heer.
Maar Goën! daar is hy zelf... wy vinden u dan weër,
Ontzachelijke Vorst! die wy.....

A L C A N D E R.

Myn waarde vrienden!

Laat ons 't genot dier vreugd, in welk we ons thans
Uitstellen

(bevinden,

A R G A N T E S.

Groote Prins!

A L C A N D E R.

Argantes! waarde vriend,

Zo trouw als dapper voor uw Koning! dog men diend
In aller yl, kan 't zyn, myn krygsvolk te weërhouwen,
Van ongeregeldheên te pleegen.

A R G A N T E S.

'k Zou vertrouwen,

Dat zulks onmoglyk is, ten zy gy u vertoond.
Sebastes, die begeerd dat men de stad verschoond,
Is daar vergeefs op uit; want 't puik van uw soldaaten,
Is zelfs in raazerny zo woedende uitgelaaten,
Dat het te dugten staat, dat Paphos stad en wal,
Eerlang, door moord en brand, een puin hoop werden zal.

E L I Z E.

O! doodlyk ongeval.

A L C A N D E R.

Laat ons geen tyd verliezen,
Argantes, gaan wy heen, laat ons de dood verkiezen,
Of, myn Prinses ontslaan van al 't gevreesd gevaar.

A G T.

A G T S T E T O O N E E L.

C L A R I C E , E L I Z E ,

C L A R I C E .

W el hoe, Mevrouw, is dan dien wreeden, dien barbaar,
U zo gediensig?

E L I Z E .

Ja, bereid, bereid uw ooren,
En oogen vry, Clarice, en gy zult zien en hooren,
't Geen u verbaazen zal. Gy zult, gy zult eerlang,
Pysanders dogter zien ontslaagen van den dwang,
Van een tieran; ja hem voor haare magt zien beeven:
En Cyprus zal voortaan naar myne wetten leeven.
'k Zal onbepaald zyn in 't verkiezen van een man.
Maar, ag! wat zie ik? Goôn!

N E G E N D E T O O N E E L.

N I C A N O R , E L I Z E , C L A R I C E .

D E N I C A N O R .

De Hemel wreekt my dan,
En steld uw leven, en uw noodlot, in myn handen,
O! pest voor 't vaderland, tot onuitwis'bre schanden,
Van uw beroemd geslagt; onwaardige afgodin,
Van mynen laffen zoon, beeld! beeld u zelfs niet in,
Van langer myne wraak, en gramschap op te schorten,
Ik zal u, nevens my, in myn verderf doen storten.

E L I Z E .

Vaar voort, o laffe ziel! in uw vervloekt besluit.
Moet ik u moedigen? wel aan, kom, voer het uit.
Of wagt gy dat myn hert zal voor uw dreigen schrikken?
Neen; 't is te lang gewoon naar rampen zig te schikken;
En u, of uwen arm te vreezen was my schand.
Steek toe dan, snod tieran, en slagt uw offerhand:
Verhaast uw misdad, en verwacht in 't kort belooning,
Weest tevens trouwloos aan uw broeder en uw Koning;
En toon, en toon in 't eind, dat gy Nicanor zyt.
Haast u, o! booswigt, dog verwacht ook 't zyner tyd,

E

Ver-

Verdiende straf, van een, die myne dood zal wreeken.

N I C A N O R.

De Roover kome vry; niets schynt'er te gebreeken
Aan myn regtvaard'ge wraak, als dat die in 't gezigt
Van uwen minnaar, door myn handen, werd verrigt,
Hy zal u sneuven zien, in 't midden van uw weelden.
Myn hert verheugd zig reeds, op 't enkele verbeelden,
Van zo gewenst een wraak! ende uitsfel van uw dood
Geschied, op dat myn haat uw pyn zou zien vergroot.

E L I Z E.

En ik, daar tegen, zeg, hoe zeer 't u mag mishage,
Dat myn veragting, ver den haat die ik u draage,
Te boven gaat, tieran.

N I C A N O R,

O! snoode minnaares,
Van een vervloekten schelm: gehaate Ryksprinfes!
Durft, durft gy, snoode, na die lasheid, nog zo spreeken?

E L I Z E.

En waarom is die moed, en fierheid, niet gebleeken,
Wanneer gy Paphos wal verdedigde, en verloor?
Waar bleef uw dapperheid, of waar bezweckeze voor,
Toen gy, met zo veel schand, hebt las de vlugt genomen,
Voor benden zonder hoofd?

T I E N D E T O O N E E L.

A L C A N D E R, E L I Z E, N I C A N O R, S E B A S T E S,
C L A R I C E, en gewapende Zeeroovers.

A L C A N D E R.

H y is ons voorgekomen!

E L I Z E.

Helaas! myn waarde Prins, uw dapperheid die kan
My niet beschermen, neen; dog straf een snoof tieran,
Daar kome af wat het wil; laat myn behouwdnis vaaren,
En zorg meêr voor myn wraak, als leven te bewaaren.

A L C A N D E R.

Bloeddorste dwingeland! wat wil uw raazerny?

N I

NICANOR.

In spyt, en weêrwil, van een schelmſchen Roover, my
Van een ondankbaare op het allerfelſte wreeken.

ALCANDER.

De ſchoone Elizes bloed vergieten! haar doorſteeken?

NICANOR.

Indien gy nader komt, zult gy ſlegts eer het graf
Van uwe minnaares bereiden; ſta dan af,
En zie deeze hand gereed om uw bevogte zeegen,
Te doen verdwynen. Beef! op't aanzien van myn degen;
En denk, en denk aan 't bloed het geen hy ſtorten zal,
Ten zy gy aſtand doet, en de overwonnen wal
Van Paphos, weêr verlaat; en, ver van Cyprus kusten,
Uitheemſche landen door uw rooven gaat ontruſten.

ALCANDER.

Ontmenſte wreedaard! kan dat minnelyk gelaat,
U niet beweegen?

NICANOR.

Neen, myn al te bittren haat,
Is voor uw klagten doof; gy moet, gy moet verkiezen.

ALCANDER.

Ag! kan ik anders, als myn leeven te verliezen,
Om myn Elize te bevryden voor de dood?

ELIZE.

Neen, Prins Alcander, neen; dat eer, in deezen nood,
Uw hert genoopt werd, om myn leed met moed te wree-

ALCANDER.

(ken.
Helaas! het is te laat; ik zie myn magt bezweeken (kneld,
Voor mynen moed, Prinſes. Myn hert, door zorg be-
Heeft my vergeefs geraân, en dwong my met geweld,
In myn getrouwheid niet te wanklen; 'k ben verraaden,
Door myn eerbiedigheid: de ontzaglyke ongenaaden
Van u, die 'k vreeſde, maakt my nu rampzalig: maar,
Wyl ik u, door myn dood, kan redden uit 't gevaar,
Is 't beſt, het eenig goed, dat ons is by gebleeven, (ven.
Nog te gebruiken. Kom dan, wreedaard! neem my 't lee-
Kom, meester van myn lot, ontvang dit wreed geweer;

E 2

Be-

Behoud Elize flegts, en dood my vry.

SEBASTES *aan 't oor van Alcander.*
Myn Heer.....

N I C A N O R .

Dog waar van daan, o! Goôn heeft hy dit staal gekreegen?

SEBASTES.

Hoe 'k naauwer hem beschouw, en kome te overwegen,
De trekken van 't gezicht, hoe ik hem nader ken.

Nicanor, ziet gy niet, dat ik Sebastes ben?

N I C A N O R .

Syt gy 't, Sebastes!

SEBASTES.

Ja.

N I C A N O R .

Mag ik myn oog betrouwen?

SEBASTES.

O! welgelukkig uur, dat ik weêr mag aanschouwen,
Amintes man. Ziet daar, dit is uw dappren zoon,
Die, vaak te straf vervolgd, van 't Noodlot en de Goôn,
Heeft om uw dood gewenst: hy is die braave Alcander,
Die gy hebt voortgeteeld; hy is het, die Pysander
De schoone Elize ontzei, en daar na, tegens reên,
En regt, zyn ryk ontnam; hy is, hy is die geen,
Wiens schoone moeder, gy zo trouwloos hebt begegeven.

N I C A N O R .

Ag! ik verliet haar wel, dog ben getrouw gebleeven.
Het onontkomelyk leed, van myn gevangenis,
Weêrhiel myn goede wil; want hou het voor gewis,
Dat buiten die, nog dood, nog vaderlyk begeeren,
My had doen vreezen tot die schoone weêr te keeren.
Maar is het waarheid, of is 't loogen, groote Goôn!
Moet ik gelooven, dat dien dappren is myn zoon,
En dat die liefde, door Aminte my beweezen,
In zulk een bittr'en haat verkeerd is, dat zy deezen
Onwinnelyken zoon, die 't Aardryk schynt te kleen,
Voor my verzwegen heeft? Om welke wreede reên,
Hem my benoomen, na gy hem my had gegegeven?

Waarom

Waarom't onlukkig kind, naar 't gunnen van het leeven,
 Zo langeen reeks van tyd voor vaderloos doen gaan?
 Wat blinde drift van haat, Aminte! kon u raân,
 Om op 't onnoozel kind myn misdaad te verhaalen?
 Met hoe veel daaden, vol geweld, verdriet, en quaalen,
 Bezwalkt gy mynen naam door deeze onkundigheid?
 Helaas! uw raazerny heeft u te ver verleid.

SEBASTES.

Wat nut, of heil, myn Heet, zou ik dog kunnen trekken,
 Of welk een voordeel, zou 't Amintes zoon verstrekken,
 Zo ik u hier bedroog, door looze veinzery?
 Zo ik hem kenne doe, wie wind 'er meêr, als gy?
 Gy hebt u reeds te lang in twyffling opgehouden,
 Geloof, geloof my, prins.

NICANOR *ter zyden.*

„Ik durf't niet meêr mistrouwen!
 „Ik vind, hoe langs hoe meêr, in 't edel aangezigt,
 „Zyn moeders eedle zweern; en vind my zelfs verpligt
 „Niet meêr te twyfflen; neen. Ag! waarde zoon, kom
 nader;

Vergeef, met edlen moed, aan uw beschaamden Vader,
 Dat hy u dus lang, als een Roover, heeft gehaat.
 Hy vind zig zelfs vereêrd, dat gy hem in deez' staat,
 Voor uwên Vader kend. Omhels my dan, ontslaagen
 Van gramschap, en van haat!

ALCANDER.

Of, laat het u behaagen,
 Dat een misdadig kind zig aan uw voeten leid,
 En om vergeeving bid van zyn onweetenheid.
 Myn vader.....

NICANOR.

Waarde zoon! o! vreugd, niet uit te meeten!
 Kom, schoone Elize, wil't verleedene vergeeten.
 Vergeef aan my, Prinses, de uitwerksels van een haat,
 Die dol aan't zieden was. Ontvang met bly gelaat
 Een Man van hem, die ge eer, als vyand plagt te haaten.
 Myn zoon Amintas, nu van al zyn hoop verlaaten,

E 3

Ver-

70 ALCANDER, TREURSPEL.

Verkies Alcioné tot zyne bruid en vrouw.
Maar, ach! myn vreugden die verwisselen in rouw,
Op 't droef gedenken aanzyn wonden.

ALCANDER.

De Oppergoden,
Die hadden thans voor my geen grooter straf van noden,
Om hen te wreken van myn blinde raazerny,
Als zulk een Broeder my te ontrooven.

ELIZE.

Neen, denk vry,
Dat ons het Godendom genaadiger zal weezen;
En laat ons, na dit heil, dat kwaad van hen niet vreezen.
Intussen diend den Prins in aller yl berigt,
Hoe dat dit vreemd geval een ander aangezigt
Aan onzen staat verleend.

NICANOR.

Daar diend geen tyd verlooren.
Komt, laat ons tegelyk hem 't groot geluk doen hooren:
Dog spaaren wy 't verhaal van myn rampzaal'ge min.
Heel Cyprus vier deez' dag, met vreugd, eeuw uit eeuw
in.

Men dank de Goden, en bewierook hun altaaren,
Wyl 't hunne goedheid is, dar, na zo veel gevaaren,
Een zoon zyn vader, en die vader ook zyn kind,
Op zulk een vreemde wys, gelukkig weder vind.

E I N D E.

C O P Y E

V A N D E

P R I V I L E G I E .

DE Staten van Holland ende Westvriesland doen te weten, alsoo ons vertoond is by de Regenten van het Burger Weeshuis ende Oude Mannenhuis der Stadt Amsterdam, en, in die qualiteyt, te samen eygenaars, mitsgaders Regenten van den Schouburg aldaar, dat sy Supplianten, sedert eenige Jaren hebbende gejouisseert van onsen Oÿtroye of Privilegie van dato den 19. September 1684. wáar by wy aen de Regenten van den selven Schouburg, in die tyt, hadden gelieven te consenteren, accorderen ende oÿtroijeren, dat sy, gedurende den tyd van vyftien eerst achter een volgende Jaren, de Wercken, die doennaals ten dienste van het Toneel reeds gedrukt waren, ende, van tyd tot tyd, nog vorder in het licht gebracht, ende ten Toneele gevoert soude werden, alleen soude mogen drukken, uytgeven en verkopen, nu ondervonden, dat de Jaren, by het voorgemelde Oÿtroy of Privilegie genaemt, op den 19. September 1699. souden komen te expireren; ende dewyl de Supplianten ten meesten dienste van de Schouburg, waer van hunne respectieve Godshuyzen onder andere mede moesten werden gesubcenteert, de voorgemelde Wercken, soo van Treurspellen, Blyspellen als Kluchten, als anders, die reets gedrukt en ten Toneele gevoert waeren, of in het toekomende gedrukt, en ten Toneele gevoert souden mogen wetden, geerne alleen, gelyk voorheenen, souden blyven drukken, doen drukken uytgeven en verkopen, ten eynde de selve Wercken door het nadrukken van anderen, haer luyfter, soo in tael, als spellkonst, niet mogten komen te verliezen, dog dat sulcx nae den 19. September 1699. niet gepermipteert soude wesen, soo vonden de Supplianten hun genootsaakt sig te keeren tot ons, onderdanig verzoekende, dat wy aen de Supplianten, in hare bovengemelde qualiteyt, geliefden te verleenen prolongatie van het voorz. Oÿtroy of Privilegie, omme alsoo de voorz. Wercken, soo van Treurspellen, Blyspellen, Kluchten, als andere, reets gemaakt en ten Toneele gevoert, en als nog in het licht te brengen, den tyd van vyftien uyt achtter een volgende Jaren, alleen te mogen drukken en verkopen, of doen drukken en verkopen, met verbod aen allen andere op seeckere hoge penen, by U Ed. Groot Mog. daar toe te stellen, en voorts in communi forma; soo is 't dat wy de sackete, ende 't verzoek voorz. overgemerkt hebbende, ende genegen wesende, ter bede van de Supplianten, uyt onse rechte wetenschap: Souveraine magt en authoriteyt. deselve Supplianten geconsenteert geaccordeerd ende geoÿtroyeert hebben, consenteren, accorderen ende oÿtroieren, mits desen, dat sy, by continuatie, de voorz. Wercken, soo van Treurspellen, Blyspellen, Klugten als andere, reets gemaakt en ten Tooneele gevoert, en als nog in het
licht

licht te brengen, den tyd van vyftien eerst achter een volgende Jaren , alleen binnen onsen landen, sullen mogen drucken, doen drucken, uytgeven en verkopen, verbiedende daerom allen en een ygelyk, de voorz. werken, in 't geheel ofte ten deele, naer te drucken, ofte, elders naer gedrukt, binnen den selven onsen lande te brengen, uyt te geven ofte verkopen, op de verbeurte van alle de naer gedruckte, ingebragté, ofte verkogte exemplaren, ende een boete van drie hondert guldens, daar en boven, te verbeuren, te appliceren een derde part voor den Officier, die de calangie doen sal, een derde part voor den Armen der Plaatsen daar 't casus voorvallen sal, en het resterende derde part voor de Supplianten, alles in dien verstande, dat wy de Supplianten met desen onsen Oetroye alleen willende gratificeren tot verhoedinge van hare schade door het naedrukken van de voorz. Wercken, daar door in genigen deele verstaen den inhoud van dien te autoriseren, ofte te advoueren, ende, veel min het selve onder onse protectie en de bescherminge eenig meerder credit, sensien, of reputatie te geven, nemaar de Supplianten in cas daar inne iets onbehoorlyks soude influeren, alle het selve tot haren laste sullen gehouden wesen te verantwoorden, tot dien einde wel expresselyk begerende, dat by aldien sy dese onse Oetroye voor de voorz. Wercken sullen willen stellen, daar van geen geabbrevieerde ofte gecontraheerde mentie sullen mogen maken, nemaar gehouden sullen wesen het selve Oetroy in 't geheel, en sonder eenige Omiffie, daar voor te drucken, ofte te doen drucken, ende dat sy gehouden sullen syn een exemplaar van alle de voorz. Werken, gebonden en wel geconditioneert, te brengen in de Bibliotheecq van onse Universiteyt tot Leyden, ende daar van behoorlyk te doen blyken, alles op pene van het effect van dien te verliefen. ende ten eynde de Supplianten desen onsen Oetroye endé consente mogen genieten als naer behooren, lasten wy allen ende een ygelyk, die 't aengaen mag, dat sy de Supplianten van den inhoud van desen doen lasten ende gedogen, rustelyk, vredelyk ende volkomentlyk genieten ende gebruyken, cessierende alle beler ter contrarie gedaen. Gedaen in den Hage, onder onsen grote Zegele, hier onder aen doen hangen op den een en twintigste May in 't Jaar onses Heer en Zaligmakers, een duysent ses hondert negen en negentigh.

A. HEINSIUS.

Ter ordonmantie van de Staten

SIMON van BEAUMONT. •

De Regenten van het Wees- en Oude Mannenhuis hebben, in haar voorz. qualiteit, het recht van deeze Privilegie, voor **ALCANDER, TREURSPEL**, vergund aan de Erfgenaamen van *J. Lescaillie*.

In Amsteldam, den 3 January, 1707.

